

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE KINGS
OF ITALY
A NOVELLA

MAFIA DEVIL

MILA FINELLI



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA ŞEYTANI

Bir M/M Mafya
Romanı

İTALYA KRALLARI
KİTAP 4.5

MILA FINELLI

MAFYA ŞEYTANI

Telif Hakkı © 2024 Mila Finelli tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Letitia Hasser, RBA Designs

Düzenleme: Peter Senftleben, PSE Editing

Bu hikayenin orijinal adı Mafia Brute olan bir versiyonu 2023 Pride'da yayınlandı

Önyargı Değil Antolojisi.

İÇİNDEKİLER

[Mafia Devil Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [Mila Finelli](#)

MAFYA ŞEYTANI HAKKINDA

Amici!

Sürpriz! Nikolai ve Theo'yu askıda bırakamazdım, bu yüzden işte bir Rus mafya patronu ve bir İtalyan giyim tasarımcısının yer aldığı kısa bir hikaye. Onları MAFYA HEDEFİ'ndeki yan karakterler olarak hatırlayabilirsiniz.

Evet, Giulio ve Alessio burada ortaya çıkıyor. Keyfini çıkarın! Bu hikayenin orijinal adı Mafia Brute, 2023 Pride Not Prejudice antolojisinde yayınlandı. Mafia Brute'u okuduysanız, burada genişlettiğimi ve yeniden işlediğimi görmekten memnun olacaksınız.

Şimdi de diller! MAFYA ŞEYTANI Rusça, Fransızca ve İtalyanca kelimelerin bir karışımını içeriyor. Nedenini okudukça anlayacaksınız, umarım çok kafa karıştırıcı değildir. Sevgilinizle öğrenmek ve kullanmak için daha eğlenceli kelimeler! ;-)

Her şeyden önce, okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ!

Ve hey, eğer isterseniz, bitirdikten sonra dürüst bir eleştiri yapmak isterim.

Unutmayın, bonus içerik, kitap haberleri ve daha fazlası için haber [bültenime](#) katılın!

- Mila

"İnsanlar çatışmanın iyi ve kötü arasında olduğunu söylemeyi sever. Asıl çatışma gerçek ve yalanlar arasındadır."

- DON MIGUEL RUIZ

BİRİNCİ BÖLÜM

Nikolai

Paris, Fransa

TRusça'da şöyle bir söz vardır: Yesli lyubov' ne bezumna, to eto ne lyubov'.

"Aşk delilik değilse, aşk değildir."

Çılgınlık beni ele geçirdi, onu gördüğüm anda bana bulaştı. O özel etkinliğe girer girmez başka hiçbir şeye bakamadım.

Uzun boylu ve kıvraktı, bana 1970'lerin glam rock gruplarını hatırlatan sinirli, çift cinsiyetli bir tarzda giyinmişti. Çocukken bu gruplara, David Bowie, T. Rex ve Gary Glitter gibi adamlara hayranlık duyardım. On iki yaşındayken Bowie'nin Ziggy Stardust olarak videolarını izlemeyi saplantı haline getirdim ve bunlar zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı: Ben eşcinseldim.

Hayatımın büyük bölümünde bu sırrı kendime sakladım. Bratva'da hem bir Rus hem de bir pakhan olarak, biri bunu öğrenirse öldürülürdüm. Çok az insan cinsel tercihimini biliyordu ve her biri bana sadıktı.

Votkamı yudumlarken adamın odanın diğer ucundaki hareketlerini takip ettim. Dar pantolonu ve neredeyse şeffaf gömleği kaslarını ortaya çıkarıyordu. Eyeliner ve dudak parlaticısı. Her kolunda bir grup bilezik. Ve topuklu siyah deri botlar giymişti.

Blyad'! Sanki sadece benim için yaratılmıştı, becermem için mükemmel bir adamdı.

Aletim pantolonumun içinde kıpırdandı ama şimdi sırası değildi. Hızla arkamı döndüm ve yardımcım İlya'yı kaşlarını çatmış bana bakarken buldum. Onun orada olduğunu fark etmemiştim bile.

İlya benim için bir kardeş gibiydi. Bratva'da birlikte büyüdük, babalarımız en yakın arkadaşlarımızdı. Şimdi Münih'te bir sendika yönetiyorduk ve ben ona hayatım pahasına güveniyordum. İlya, sırrımı bilen emrimdeki iki adamdan biriydi.

"Ne oldu?" Arkadaşım konuşmayınca tersledim.

"Hayır."

Tek kelime hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Hayır, ne?"

"Ona. Hayır, Kolya," dedi, çocukluğumdaki Rus takma adımı kullanarak.

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Yüzündeki çirkin burun kadar açıktı." "Siktir git.

Değildi."

"İş için buradayız."

Bunu sanki ben farkında değilmişim gibi söyledi. "Sona erdi."

Almanya merkezli olduğumuz için ürünlerimizin çoğu Fransa ve Hollanda üzerinden geliyordu. Banka bağlantılarımızdan biri bizi bu özel partiye davet etmişti ki bu alışılmadık bir durum değildi. Bugünlerde pek çok banka Bratva ile ortaklık kurmaya hevesliydi, bu yüzden bizi zenginlikleri ve nüfuzlarıyla etkilemeye çalıştılar.

"Öyle bile olsa," diye devam etti İlya, "bu çok büyük bir risk." "Benim bir dadıya ihtiyacım yok, bratan." Kardeşim.

"Eğer onu otele götürmeyi düşünüyorsanız, buna katılmıyorum."

Bu gece eve kimseyi götürmeyi planlamamıştım. Çok riskliydi.

Ama bu adam . . .

Bakışlarım, elleriyle hararetli bir şekilde konuşurken etrafı kalabalıkla çevrili yabancının durduğu yere gitti. Zeytin rengi teni Akdeniz kökenli olduğundan şüphelenmeme neden oldu. Yunan mı? İtalyan mı? Ünlü biri ya da müzisyen miydi? Bilmek zorundaydım. "Kim olduğunu öğren."

İlya derin bir iç çekti.

"Nikolai." "Yap şunu."

İlya tartışmanın daha iyi olduğunu biliyordu. O cevapları almak için yanımdan ayrıldı, ben ise köşede oturup izlemeye ve içmeye devam ettim. Bu adam eşcinsel miydi? Varsaymaya cesaret edemedim. Eğer heteroseksüelse tüm bunlar boşa gidebilirdi.

Umut beni olduğum yerde sabit tuttu ve kaşlarımı çatmam yaklaşmayı düşünen herkesi korkuttu. İş yapma ya da havadan sudan konuşma havamda değildim. Yapmak istediğim şey, önümüzdeki birkaç saat boyunca bu adamı izlemek, her gülümsemesini ve jestini içime çekmek ve hafızama kaydetmektir. Sonra otele dönecek ve sikimi okşarken bu zihinsel görüntüleri kullanacaktım.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde İlya, "Bir giyim tasarımcısı," diye mırıldandı. "Theo Barella. Açıkça eşcinsel. Çok başarılı."

Haberleri duyunca kanım damarlarımda dolaştı. İtalyanca.

Eşcinsel. Parmağında yüzük yok ve yalnız geldi.

Mükemmel.

"Kalmana gerek yok," dedim İlya'ya, gözlerimi Theo Barella'dan ayırmadan. "Ben iyi olacağım."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım. Bekleyeceğim."

Tartışmadım. İlya güvenliğim konusunu çok ciddiye alıyordu. Sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı.

O anda Theo ana bara doğru ilerledi, yanında bir kadın vardı. Birlikte gülüyorlardı ve midem karanlık bir arzuyla burkuldu. Elimi

O güzel dudaklarının arasından sikini geçir, parlatıcıyı yüzüne sür.

Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemişim gibi, Theo'nun gözleri bana doğru kaydı ... ve oyalandı. Yüzüme dönmeden önce beni tepeden tırnağa hızlıca gözden geçirdi. Gözlerini kaçırmadan önce oradaki ilgiyi gördüm ve içimde bir sıcaklık patladı.

Siktir, evet.

Ilya'nın yanından ayrıldım ve bara doğru yürüdüm. Oraya vardığımda Theo'nun solundaki adamı yoldan çektim ve tahtaya yaslandım. Sonra bardağımı barın üzerine koyarken takım elbisemin ceketimin koluna değmesine izin verdim. Kirpiklerinin altından bana bir bakış fırlattı ama yanındaki kadınla konuşmaya devam etti.

Bar kalabalıktı ve Theo barmenin dikkatini çekmekte başarılı olamıyordu. Cebimden bir deste Euro çıkardım ve para klipsinden gevrek bir yüzlük banknot soydum. İki parmağımınla yukarı kaldırdım. Yarım saniye sonra barmen önüme geldi. "Buyurun efendim?"

"Bu beyefendi ne isterse," dedim Fransızca, başımı Theo'ya doğru eğerek.

"Vay canına, çok etkileyiciydi," dedi Theo, Fransızca telaffuzuna İtalyanca sesli harfler karışmıştı. Seksi bir karışımdı, tıpkı görünüşü gibi. "Emin misiniz, mösyö? Çünkü çok pahalı zevklerim var."

"Dediğim gibi, bu beyefendi ne isterse," diye tekrarladım, dikkatim hâlâ barmendeydi.

"Soğutulmuş bir şişe Cristal Brut var mı?" Theo barmene sordu ve gülümsememi gizlememe neden oldu. Bir şişe için yedi bin Euro'nun beni korkutacağını mı düşünmüştü?

Barmen onaylamak için bana baktı ve ben de başımı salladım.

"Theo," dedi diğer yanındaki kadın kıkırdayarak. "Sen bir şeytansın."

Etrafindakilere böylesine neşe veren bir adam mı? Hayır, yanına bile yaklaşamazdı.

Öte yandan ben, köşelerde gizlenen karanlık kasvet idim. Herkesin korktuğu kötülük.

Rusya'da büyürken annem bana chort, yani şeytan derdi. Haksız da sayılmazdı. Ailemizin Bratva'sının başına geçmem için yetiştirildim, pakhan olarak hizmet etmek için gereken şiddeti benimsemem öğretildi. Ve amcam öldüğünde, merhamet göstermeden hükmettim.

Ama erkeklerle yatmayı tercih ettiğim için Rusya'da kalamazdım, bu yüzden on beş yıldan uzun bir süre önce operasyonlarımızı Almanya'ya taşıdım. Kârlı olduğu kanıtlanmıştı, Moskova'nın şikâyet etmemesinin tek nedeni de buydu. Ayrıca ara sıra takılmak için bana az da olsa mahremiyet sağlıyordu.

Barmen elinde şişeyle döndü ve şişeyi hemen açtı. Bir flütün içine az miktarda döktü ve bana doğru uzattı. Bardağı Theo'ya doğru ittim.

Bardağı aldı ve kenarını ağzına götürdü. Göz ucuyla dudaklarının bardağa yapışmasını ve bir yudum almasını izledim. Sonra dili dolgun, ıslak dudaklarında gezinmek için dışarı fırladı ve parmaklarım elimdeki bardağı boğdu. Adımı haykıran bu adamın altımda olması için yanıp tutuşuyordum.

Yakında.

"Büyük ve güçlü. Cesur," dedi Theo barmene. "Bunu sevdim."

Durakladım. Benden mi yoksa şampanyadan mı bahsediyordu?

Barmen bana bir bardak uzatmaya çalıştığında elimi salladım. "Beyefendi ve arkadaşı için." Sonra sekiz tane banknotu soydum ve barın üzerine koydum.

"Mersi, mösyö," dedi barmen, Euro'ları toplarken.

Theo ve kadın kalabalığın içinde kaybolmadan önce fısıldaştılar. Sonra elinde şampanya kadehiyle bana doğru yaklaştı. "İçki için teşekkür ederim. Ama

Kimse size bu kadar çok nakit taşımanın güvenli olmadığını söylemedi mi?"

"Bir soyguncunun yaklaşacağı türden bir adama benziyor muyum?" Dış dünyaya nasıl göründüğümü biliyordum. İri ve kaslı, gömleğimin yakasından görünen dövmelemlerim vardı. Buz mavisi gözlerim dostça ya da alaycı değildi. Ben bir kurdum, kuzuların arasında dolaşan bir katil.

Theo içkisini yudumladı ve kenarından beni izledi. "Hayır, aslında. Sende ciddi bir "benimle yatma" havası var."

Zaman kısıydı, ben de sadede gelmeye karar verdim. "Bu gece için planın var mı?"

"Vay canına." Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sence ben bu kadar kolay mıyım? Bir şişe şampanya ve seninle eve gideceğimi mi?"

"İstediğim bir şeyi gördüğümde zaman kaybetmenin bir anlamı yok."

"Gururum okşandı ama adınızı bile bilmiyorum."

"Nikolai."

Theo elini uzattı. "Memnun oldum Nikolai. Ben Theo."

"Biliyorum." Elini sıktım, gitmesine izin vermeden önce bir süre sıcak teninin tadını çıkardım.

"Rus musun?"

"Evet," diye cevap verdim. Aksanım ve yüz hatlarımla bunu saklamam mümkün değildi. "Sen İtalyansın."

"Çok iyi. Çoğu insan İspanyolca tahmin ediyor."

Birisi bara ulaşmaya çalışırken ona arkadan çarptı. Koluna girdim ve onu kendime yaklaştırdım. "Manzarayı görmek ister misin?"

"Bilemiyorum. Bu oldukça güzel." Bakışları yavaşça omuzlarımda gezindi, sonra tekrar yüzüme döndü. Tenimde bir sıcaklık hissettim, ona duyduğum ihtiyaç içimi burktı.

Onunla yalnız kalmak istedim. Geceyi benimle geçirmesi için onu ikna etmek istedim.

"Gel." Bardağımı ve onun şişesini aldım ve bardan uzaklaştım. Beni takip edeceğini biliyordum. Bu sadece tek taraflı değildi, barda beni gözleriyle becerdikten sonra değil.

Bir balkon restoranı boydan boya sarıyordu. Kapılara yöneldiğimde Ilya bir kez başını sallayarak güvenli olduğunu söyledi, ben de dışarı çıktım. Sonra balkonun uzak ucundaki karanlık köşelere, ışıktan ve meraklı gözlerden uzağa yöneldim.

Konuşmasa da Theo'nun varlığını arkamda bir elektrik yükü gibi hissedebiliyordum. Bu arzu, bu sarsılmaz şehvet uzun zamandır başıma gelmemiştir. Sikimle hareket eden bir adam değildim. Bunun yerine, ayda bir veya iki kez anonim bir sikiş için bir uygulama kullanıyor ve sistemimden çıkarıyordum.

Bu tamamen farklıydı.

Halka açık bir etkinlikte bir adama yaklaşmak aptallıktı. Ilya dışında kimse bu partide kim olduğumu bilmiyordu ama yine de.

"Endişelenmeli miyim?" Theo arkamdan sordu.

Durdum ve parmaklıklara yaslandım. "Neden endişeleniyorsun ki?"

"Genelde yabancıları karanlık köşelere kadar takip etmem. Yakışıklı olanlar bile."

Sesimi alçak ve baştan çıkarıcı bir şekilde yükselttim. "Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem."

Şampanyasını yudumlayıp bitirdi, sonra boş bardağı bana uzattı. "Doldurur musun?"

Aletim seğirdi, çifte anlam keskin bir bıçak gibi içimi kesti. Flütüne biraz daha şampanya doldurmak için şişeyi kaldırdım ve elimi hafifçe titrediğini fark ettim.

Kahretsin, kendimi toparlamam gerekiyordu.

Şişeyi yere bıraktım ve doğruldum. "Sen bir tasarımcısın."

"Birileri araştırma yapıyormuş," diye mırıldandı Theo. "Evet, kendi giyim markam var, Barella. Belki duymuşsunuzdur?"

"Moda hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Takım elbiseniz aksini söylüyor. Zegna mı?" Bir elini takım elbise ceketimin yakasında gezdirdi. Kumaşı mı yoksa göğsümü mü hissettiğinden emin değildim. "Très bien."

Bu fırsatı değerlendirerek elimi kalçasına attım. "Giyiniş tarzın çok seksi."

"Teşekkür ederim." Flütü ellerinin arasına aldı, dokunuşumu geri çevirmedi. "Moda sektöründe değilseniz bu etkinliğe nasıl davet edildiniz?"

Gerçek, çalıntı mal ve yasadışı uyuşturucu sevkiyatlarından elde edilen ödemelerin aklanmasını içeriyordu, bu yüzden bir kaçamak yaptım. "Partiye ev sahipliği yapan şirketle iş yapıyorum."

"Banka mı?"

"Ben onların en iyi müşterilerinden biriyim."

O bunları düşünürken ben de onun rimelle kaplanmış uzun kirpiklerini inceledim. Yakından daha da büyüleyiciydi. Sonunda, "Rus oligark mısınız?" diye sordu.

Gerçeğe inanmaktansa buna inanması daha iyiydi. "Evet desem rahatsız olur musun?"

"Hayır, pek sayılmaz. İşim gereği sık sık zengin politikacılarla muhatap oluyorum. Ama Rusya'dan biriyle hiç karşılaşmadım."

"Eski bir müzik videosuna aitmiş gibi görünen bir İtalyan moda tasarımcısıyla hiç tanışmadım."

Bakışları kurnaz ve hesapçı bir hal aldı. "Hangi müzik klipi? Ve iyi düşün - cevabın bu gece biriyle yatıp yatmayacağını belirleyecek."

"David Bowie. Ya da belki Lou Reed."

Kaşları alnına tırmanırken dudakları aralandı. "David Bowie seni yatağa atardı. Ama Lou Reed? Rus, seninle evlenmem gerekebilir."

Ben daha bir şey söyleyemeden içkisinin geri kalanını tek bir hareketle geri fırlattı. "Hadi otele gidelim."

Döndü ve partiye doğru yürüdü, ben de arkasından yakın durdum. Onu gözümün önünden ayırmak istemedim.

Çünkü bu adama sadece bir gece sahip olabilseydim, her saniyesinin tadını çıkarmayı planlıyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Theo

TÜçümüz asansörle yukarı çıktık.

Evet, üç tane.

Görünüşe göre Nikolai korumaları olmadan hiçbir yere gitmezmiş. Eğer gerçekten bir Rus oligark olsaydı, bu mantıklı olurdu.

Ancak bu sert, onaylamayan ve silahlı olduğu belli olan adamın asansörde bizimle birlikte olmasını rahatsız edici buldum.

Burada ne işim vardı?

Paris'in en seçkin otelinin en üst katına çıkıyorduk. Nikolai beni görmezden gelerek telefonunu inceliyor, koruması ise gergin ve tetikte kapıya bakıyordu.

İkisi de sessizdi.

Otelde arabadan iner inmez sanki bir düğmeye basılmış gibiydi. Alaycı bakışlar ve çapkınca şakalaşmalar geride kalmıştı. Artık her şey işti.

Bu bir hata mıydı?

Nikolai başını kaldırıp bana bakmadan, "Merak etme," diye mırıldandı. "Birkaç kat daha var."

Neye kadar? Hisse senedi fiyatlarını birlikte mi kontrol edeceğiz?

Yoksa beni öldürürler mi?

Normalde ilişki kurmak için uygulamaları kullanırdım. Kolaydı ve yirmi dakika önce tanıştığım iri yarı bir yabancıyla bir otel odasına gitmek kadar riskli hissettirmiyordu.

Telefonumun kilidini açtım ve asistanım Sofia'ya hızlı bir mesaj gönderdim.

Eğer bu gece ölürsem deri pantolonumu alabilirsin.

O kaltak da ona çapraz parmak emoji gönderdi.

Nikolai nefesinin altından "Kameralar var," dedi.

Dai, tabii ki. Omuzlarım gevşedi - ta ki aklımdan başka bir düşünce geçene kadar. Bu onun dışarıda olmadığı anlamına mı geliyordu?

Kendi aptallığıma karşı başımı salladım. Oh, Theo. Başka bir kapalı adam mı?

Görünüşe göre onlar için bir mıknatıs gibiydim.

"Buna değse iyi olur," diye ilan ettim ve muhafızın sırtının hafifçe seğirdiğini gördüm. Gülüyor muydu?

Nikolai diğer adama öfkeli bir Rusça ile çıkıştı. Ne dediğini bilmiyordum ama çok ateşliydi. Bu gece bana Rusça müstehcen kelimeler öğretecek miydi?

Asansör durdu. Kapılar kayarak açıldı ve bir giriş holü ortaya çıktı, ama arabadan sadece muhafız çıktı. Ben öne doğru adım attığımda Nikolai elini kaldırdı. "Bekle. Ilya bizim için güvenli olduğundan emin olacak."

Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra, "Otel süitinizde sizi öldürmek için bekleyen insanlar oluyor mu?" diye sordum.

"Bir ya da iki kez."

Ben şaka yapıyordum ama Nikolai çok ciddiydi.

Kırmızı bayrak!

Beni eve götürmesi için bir araba istememe beş saniye kalmıştı.

"Burada benimle güvendesin," diye ekledi sessizce.

"Lütfen.

Bu gece seni şımartmama izin ver."

Bu Rusça bekçi yeniden ortaya çıktı ve vardı

a Nikolai ile hızlıca konuştum. Nikolai'yi
girişe kadar takip ettim.

bekçi asansöre bindi ve gitti.

Yalnızdık.

"Gel." Nikolai adımlarını hızlandırdı, süitin derinliklerine doğru ilerlerken büyük omuzları kıpırdadı.

Dudaklarımı büzdüm, arkasını izlerken düşündüm. Cristo Santo . . . Beni becermesini istiyordum. Eğer bu iş kötü biterse, suçlayabileceğim tek şey sikim olacaktı.

Bu ilk kez olmazdı.

Bir aptal gibi peşinden gittim.

Süit mi? Tanrım. Hayatım boyunca pek çok otelde kalmıştım ama hiç böyle bir odada kalmamıştım. Büyük bir açık alan, mermer zeminli ve bir duvarı tamamen cam pencerelerden oluşuyordu. Bir köşede bebek kuyruklu piyanosu, sağında da bir bar vardı. Uzun koltuklarla tamamlanmış üç oturma alanı ve iki şömine vardı.

Burası belli ki oligark süitiydi.

"Bir içki ister misin?" diye sordu, takım elbise ceketini çıkarırken. Ismarlama gömleği düzgün hatlı göğsünü ve omuzlarını sarıyor, ağzımı sulandırıyor. Pahalı kumaşın üzerinden dövmeleri görünüyordu, üst gövdesi dövmelerle işaretlenmişti.

Dilimle izlerini sürmek için sabırsızlanıyordum.

Başımı sallayarak ona doğru yürüdüm. "Hayır."

"Şampanya bile mi?"

Daha fazla alkole ihtiyacım yoktu. Bu ya bir felaket olacaktı ki bu durumda aklıma ihtiyacım olacaktı ya da bu inanılmaz derecede ateşli olacaktı.

Bu durumda her küçük ayrıntıyı hatırlamak istedim.

Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapattım ve keskin gözlerinin yaklaşımımı böylesine yoğun ve sıcak bir şekilde takip etmesi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Aramızda bir kol mesafesinden daha az mesafe kaldığında, "Bana yatak odasını göster." dedim.

Beni süitin içinde daha da ileriye götürmek yerine üzerime atladı, ağzı şiddetli bir öpücükle benimkini yakaladı. Beni daha yakına çekerken sıcaklık etrafımı sardı, büyük kolları beni yerimde tuttu. Dudakları sert, tutuşu güçlüydü. O

Beni hiçbir önsöz olmadan yuttu, sadece sıcak, derin öpücükler en başından beri, sanki kendini geri tutuyordu ve şimdi şımartmak için özgürdü.

Başım dönüyordu, kollarını tuttum ve ayak uydurmaya çalıştım.

Ağzımın içini yaladı ve daha önce içtiği votkadan gelen alkolün tadını alabiliyordum. Dili benimkiyle oynaşıp dönüyordu ve ben onu içime çekiyordum. Yaz olmasına rağmen kış gibi kokuyordu; gevrek, temiz ve biraz da açık hava kokuyordu. Hava almak için çırpındım ama geri çekilmedim. Bunun yerine parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve gövdesine sıkıca bastırdım.

Kalın bir çıkıntı karnıma saplandı. Cazzo, bu etkileyiciydi. Umarım siki ağzımda da bu kadar güzel hissedilirdi.

O bütün gece öpüşmekten memnun görünürken, ben sabırsızlanıyordum. Dudaklarımı onunkilerden ayırıp geri çekildim. Parlak mavi gözleri karanlık ve kapüşonluydu, göğsü inlerken teni kızarmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Gömleğimi çıkarmaya başladım. "Kıyafetlerimi çıkarıyorum." Nikolai kıpırdamadı, dikkati ellerime odaklanmıştı. Yavaşça üstünü katladım ve bir sandalyenin arkasına yerleştirdim. En sevdiklerimden biriydi ve bu gece aceleyle yırtılmasını istemiyordum. "Sakıncası yok, değil mi?"

"Nyet," diye mırıldandı dalgınca.

Eğilerek botlarımın fermuarını açtım ve her biri yere çarparak teker teker çıkardım. Doğrulduğumda karın kaslarımı esnetip pantolonumun düğmelerini açtım. Spor salonuna giden biri olmasam da, zayıftım ve vücudumu en iyi şekilde nasıl sergileyeceğimi biliyordum. Dar pantolonumu her iki bacağımdan sıyırdım ve onları da sandalyenin üzerine serdim.

Sonra çıplak kaldım.

"Külot yok," dedi kurt bakışlarını sikime dikerek.

"Pantolon onlar için çok dar." Kendimi iki kez okşadım, bileziklerim usulca şingırdadı. "Ne düşünüyorsun? Will Öyle mi?"

"Siktir." Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti.

Kumaşı parçalıyordu, zavallı adam.

"İşte, izin ver." İçeri girdim ve ellerini kenara ittim. "Bu gömlek yırtık düğmelerden daha iyisini hak ediyor."

"Sana dokunmak istiyorum." "Devam et."

Nikolai'nin iri eli sikimin etrafını sardı ve kendimi sabitlemek için gömleğinin düğmelerini açarken durakladım. Başka bir erkeğin dokunuşunu hissetmeyeli birkaç hafta olmuştu ve ne kadar lezzetli olduğunu unutmuştum. Ne kadar sert.

Bir kez okşadı, tenim parmaklarının arasından kayıyordu ve ben keskin bir nefes aldım. Kasıklarımnda şehvet birikmiş, giderek ağırlaşıyordu. Daha yeni başladığımızı düşünürsek bu kadar tahrik olmam utanç vericiydi.

"İyi hissediyorsun," dedi, derin sesi göğsünde gümbürdüyor ve parmaklarımda titreşiyordu.

Yutkunarak düğmelerin üzerinde biraz daha hızlı hareket ettim. Kemerini açtım ve takım elbise pantolonunun düğmelerini çözdüm, sonra da gömleğini bitirdim. Kol düğmelerini çıkarmam ve gömleğinden sıyrılmam için beni serbest bıraktı.

Madre di dio . . .

Mürekkep girdapları -çeşitli kelimeler ve simgeler- gergin teninin neredeyse her santimini süslüyordu. Göz kamaştırıcıydı, göğsündeki kıllar sanat eserlerinden ve kaslarından çok az görünüyordu. Bu adamın tapınılmak için yalvaran bir vücudu vardı.

"Theo," diye ısrar ederek beni görevime geri döndürdü.

"Désolé." Dikkatimi tekrar pantolonuna verdim. "Çok etkileyicisin."

Pantolon ayak bileklerine kadar kayarak, altındaki paketi zar zor içine alabilen dar siyah külotu ortaya çıkardı. Ereksiyonu kabarmış, taşakları kumaş tarafından kavranmıştı. Beni kışkırtıyordu. Bana meydan okuyordu.

Kendime engel olamadım. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona bakarak külotunun kemerine uzandım. "Seni uyarmalıyım, bu işte çok iyiyimdir."

"Bütün gece bunun hayalini kurdum."

Yapmış mıydı? Sakso çekmeye bayılırdım, bu yüzden amacım bu fantezilerin en iyisini yapmaktı. Ona hayatının en iyi oral seksini yapmak.

Külotu indirdim ve şaftının serbest kalmasına izin verdim. Merda! Umduğum kadar etkileyiciydi. Uzun, kalın ve hafif bir kıvrımı vardı. Benim gibi kesilmemişti. Kasıklarındaki kıllar düzgünce kesilmiş, büyük taşaklar.

Öldüm ve cennete mi gittim?

Dilimi yan tarafa doğru kaydurdım, tadını ve hissini öğreniyordum. Ucuna ulaştığımda beni bekleyen bir damla nem buldum, bu yüzden onu yaladım. "Déllicieux."

Göz açıp kapayıncaya kadar beni ayağa kaldırdı ve odanın diğer ucuna taşıdı.

Taşıyorum. Ben.

Daha önce bir erkek beni taşımamıştı. Sanırım yeterince güçlü biriyle karşılaşmamıştım. Ama Nikolai beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tuttu, süitin içine doğru hızla ilerlerken kasları titriyordu.

Yalan söyleyemem. Çok sıcaktı.

Boynunu ısırdım. "Eğer beni etkilemeye çalışıyorsan, işe yarıyor."

"Denemiyorum, ama bu gece seni becermeme izin verirse memnun olurum."

"Benim bir dip olduğumu varsayıyorsun."

Yatak odasına vardığımızda durakladı. "Hayır, asla varsaymam. Ya sen?"

"Evet."

Derin bir nefes verdi. "Şükürler olsun." Üç adımda yatağa ulaştı ve beni üstüne bıraktı. Yumuşak yorganın üzerine yayıldım ama kendime gelemeden eğildi ve sikimi ağzına aldı.

"Cazzo!" Ağzının sıcak basıncı beklenmedik bir şekilde beni çevrelediğinde haykırdım.

Coşkuyla emdi ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Esmer başının bacaklarımın arasında sallanmasını, kaslı omuzlarının ve kollarının hareketleriyle esnemesini izledim. Dudaklarımı yaladım. Bu manzaraya alışabilirdim.

Çekip gittiğinde şehvetten neredeyse yataktan fırlayacaktım. Boşalabileceğim anlamına gelseydi neredeyse istediği her şeyi yapardım. "Acele et," diye nefes nefese kaldım. "Prezervatif, kayganlaştırıcı. Vite, vite."

Eşyaları yan çekmecedan çıkarıp yatağın üzerine koydu. "Arkanı dön."

Hevesle yuvarlandım. Hazırdan da öteydim.

Bu yüzden dilinin ıslak kayışı deliğimi okşamadan bir saniye önce yanaklarımı ayırdığını hissettiğimde şaşırdım.

"Nikolai," diye nefes nefese kaldım ve omzumun üzerinden baktım. "Bu çok fazla. Per favore."

"İtalyanca ve Fransızca arasında geçiş yapman hoşuma gidiyor. Çok seksi."

"Azgın olduğumda beynim Fransızca'yı unutuyor. Şimdi, konuşmayı tamamen unutmadan önce sevişelim."

Başını iki yana salladı. "Seni incitmek istemiyorum. Önce seni hazırlamama izin ver."

Tamam, haklısın. Birlikte olduğum çoğu erkekten daha iriydi ve bunu bir süredir yapmamıştım. "Acele et o zaman. Yoksa boşalacağım."

Sözlerimi ciddiye aldı ve kendini bu işe adadı. Yorganı kavradım ve önce dilinin düzünü, sonra dilinin ucunu hassas kas halkasına doğru kullanırken şiltenin üzerinde tepinme isteğime direndim. Sonra kayganlaştırıcı'yı açtığını duydum.

Bir sıvı akışı. Parmaklarının baskısı. Basınç, çok fazla basınç. Bunu memnuniyetle karşıladım. Titremeler omurgam boyunca ilerledi ve yanıkla birlikte nefes nefese kaldım.

"Çok sıcaksın, çok sıkı," diye mırıldandı, elini hafifçe pompalarken dudakları kürek kemiğimin üzerinde geziniyordu. "Hoşuna gitti mi?"

"Siktir, evet."

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim, Solnyshko."

Minchia! Şimdi de Rusça mı konuşuyordu? "Devam edin. Daha fazlasını söyle."

Hem lirik hem de sert ve çok ama çok kirli olması gereken alçak sesle konuşmaya başladı. İçimde çalışan iki parmağıyla birleştğinde, bunaltıcıydı. "Nic, lütfen. Dayanamıyorum. Beni şimdi sikmelisin."

Prezervatifi takması ve kendini kayganlaştırması sadece saniyeler sürdü. Sonra kalçalarımı yataktan yukarı çekti ve tepesinin deliğime doğru bastırıldığını hissettim.

"Nefes al," dedi, elini sırtımda gezdirerek.

Ona acele etmesini söyleyemeden ileri doğru bastırdı, aletinin başı içeri kaydı. Boynumu dikleştirdim, istilasının acısı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Neredeyse.

Kıpırdamadan bekledi. Kısa süre sonra vücudum uyum sağladı ve nefes alabildim. Başımı salladım. "Daha iyi. Durma."

Kalçalarının küçük sallantılarıyla ilerledi, kocaman siki tamamen oturana kadar daha da derine battı. Beni sıkıca kavradı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Çok iyiydi ama yeterli değildi.

Beni parçalamasını istedim.

"Lütfen, mon grand." Büyük adam -ki bu yalan değildi. Onu acele ettirmek için iç kaslarımı sıktım, onu sıkıştırdım.

"Blyad'!"

Bununla birlikte, beni itmeye, itmeye, delmeye başladı. Açı mükemmeldi. Prostatıma tekrar tekrar vurdu, bu da aletimin yorgana sızmasına neden oldu. Daha fazla dayanamayacaktım.

Dudaklarımdan sesler ve kelimeler dökülüyordu ama onları kontrol edemeyecek kadar ileri gitmiştim. Duygular kasıklarımda, ayak parmaklarımda toplanıyordu, coşku dalgaları gibi hissettirecek bir fırtına. Nikolai kıcımlı dövüyordu, homurtuları ve solukları kalçalarımızın tokatlarına karışıyordu ve durma ya da yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Terden sıırsıklam olmuşum, sayıklıyordum, uzuvlarım titriyordu. Çok ama çok yakındım.

Gelmem gerekiyordu.

Aşağı uzanarak şaftımı tuttum ve kendime bir vuruş yaptım. Ama aniden kolum koptu.

"Hayır," diye hırladı. "Ya benim sikimden boşalırsın ya da hiç boşalmazsın."

İnleyerek başımı öne eğdim. "Çok zalimsin. Ölüyorum amına koyayım."

"Sen benim küçük orospusun, değil mi? Kullanmam için bir fahişe." Görünüşe göre süper insan gücüyle itmeye devam etti. "Sikimin içinde hissettiklerini beğendin mi, fahişe?"

Oh, kahretsin. Lanet olsun.

Beklenmedik, iğrenç sözler beni uçurumun kenarına fırlattı. Orgazmım her parçamda, her kemiğimde ve hücremde, hatta saç köklerimde patladı. Sikim yorganın üzerine boşalırken bağırdım ve seğirdim, ucundan nabız üstüne nabız atıyordu.

Nikolai bağırdı ve lateksin içine boşalırken kalın siki içimde şişti. Boşalırken yüzünü görebilmeyi isterdim ama zar zor hareket edebiliyordum, başım o kadar dönüyordu ki.

İşini bitirdiğinde sırt üstü yere yığıldı ve ben de yatağın üzerine, bıraktığım ıslak noktaya düştüm.

"Lanet olsun," diye İngilizce hırıldadı.

Sonra üzerimden yuvarlandı. İkimiz de kendimize gelmeye çalışırken yan yanaydık ama birbirimize dokunmuyorduk.

Bu hayatımın en iyi seksi miydi?

Ciddi bir şekilde düşünmeden cevabın evet olduğunu biliyordum. Nic'in dayanıklılığı, cüssesi, canavar gibi bir vücudu vardı ve yabancı bir dil mi konuşuyordu?

O mükemmel bir adam olabilir.

Eli sırtımı okşadı, parmakları omurgamın üzerinde küçük fırçalar gibi gezindi. "Kal."

Tek kelime, ama nasıl reddedebilirdim?

Dudaklarımı yaladım ve kelimeleri nasıl oluşturacağımı hatırlamaya çalıştım. "Evet. Kalacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Theo

Üç hafta sonra
Akdeniz'de

W Aşık olduğum gibi mi?

Karnımın üzerine uzanmış, güneş kremi ve nemlendiriciye bulanmış bir halde güneşin altında desenler çizerken, bu yeni hisler üzerine düşündüm. Bu muazzam mutluluğun ne kadar ılık Akdeniz sularından ve muhteşem yemeklerden kaynaklanıyordu? Ve bu muhteşem yattan?

Yaşayan en seksi adamdan ne kadar etkilendim?

Hiç mantıklı değildi. Nikolai ve ben birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz, ilişkilere yıllar önce tövbe ettiğimden bahsetmiyorum bile. Size tekrar tekrar yalan söylendiğinde, işleri sıradan tutmayı öğreniyorsunuz.

Eğer bir giysi etiketi olsaydım, şöyle yazardı: Yüksek ısı. Hemen çıkarın.

Risk almak istesem bile Nikolai'nin eşcinsel olduğunu açıklamadığı çok açıktı. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

otelin asansöründeki soğuk davranışından başlayarak parçaları bir araya getirdi. Ondan sonra Paris'teki otel odasından bir daha hiç çıkmadık ve yatta bizimle birlikte sadece birkaç mürettebat üyesi ve Ilya kalıyordu.

Bu yüzden bu işin başıma gelmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Bir kez birinin küçük kirli sırrı oldum ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Asla.

Ama şimdilik? Böyle muhteşem bir tatilden nasıl şikayet edebilirim ki?

Kendi tasarımlarımdan biri olan küçük beyaz mayomu düzelttim. İçinde harika görünüyordum, kumaş tüm doğru yerlere yapışıyor, rengi Napoliten tenimi vurguluyordu. Ne zaman giysem Nikolai ellerini kendine saklayamıyordu.

Telefonumu kontrol ettim ve ondan mesaj beklediğimi gördüm.

Seni düşünmeden
duramıyorum

Seni tekrar becermek
istiyorum

Gülümsedim. Bir işadımı olarak arz ve talebin önemini anlıyordum. Ve bir tasarımcı olarak, estetiği, görünüşü, insanların gerçekten ihtiyaç duymadıkları bir şeyi nasıl arzulayacaklarını biliyordum. Nikolai'yi çaresiz bırakmak için tüm bu becerilerimi utanmadan kullandım.

Her bir kış yanağımı görebilmesi için takım elbisemin alt kısmını yukarı çektim. Sonra bir selfie çektim, bolca ten gördüğünden emin oldum ve ona gönderdim.

Şimdi tek yapmam gereken beklemektir.

Zaman öldürmek için eskizlerime devam ettim. İki hafta içinde gelecek yılın koleksiyonu için planlama toplantılarına boğulacaktım. Birkaç fikrim vardı ama somut bir şey yoktu. Yakında ilhama ihtiyacım vardı. İnsanlar bana güveniyordu.

Lüks moda tasarlamak geleceği tahmin etmeye benzerdi. İnsanlar ne giymek isterdi? Drapeler, pililer? Hangi renk "moda" olacaktı? Hangi trendi geri getirebilirdim, ama kendi özel yorumumla?

Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Ve son koleksiyonum bombalanmıştı. Biçimsiz, kopuk ve yorgun kelimeleri 80'lerin sokak kıyafetlerine getirdiğim yorumu tanımlamak için kullanılmıştı. Bir blog yazarı "Theo Barella havalı olma özelliğini kaybetti mi?" diye sordu. Satışlar düşmüştü ve ben sıkıcı olmakla suçlanıyordum. Ben, sıkıcı!

Artık korku ve kendimden şüphe duyuyordum. Bu yüzden çalışmak yerine Nic'in dövmelerinden birini, omzunu süsleyen bir Rus Ortodoks haçını karaladım. Ama daha barok olması için süslemeler ekledim.

"Başın belada," diye seslendi derin bir hırıltı.

Nikolai.

Bu iri yarı, kaba adamın güvertede belirişini izlerken tenimin her noktası cızırdadı. Krem rengi Zegna keten gömleği ve Brioni pantolonu üzerine tam oturmuştu. Adamın bir dolap dolusu tasarımcı kıyafeti vardı, benimki hariç hepsi markaydı. Bunu ona karşı kullanmamaya çalıştım.

Öfkeli görünüyordu, bu da onu daha da ateşli yapıyordu. Güneş buz gibi gözlerinden ve şakaklarındaki gümüş tellerden parlıyordu. Ciğerlerim aniden yeterince hava çekmez oldu.

Bu, bir giysi koleksiyonu için olmasa da ilham kaynağıydı.

Utangaç görünmeye çalışarak çizimime döndüm ve kalemimi kâğıdın üzerinde gezdirdim. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, mon grand?"

"Hmm." Omzumu öptü. "Bu çizimi beğendim. Çok yeteneklisin." Bir öpücük daha. "Yaratıcı." Öpücük. "Seksi."

Sırıttım, sonra dudağımı ısırdım. "Durma. Başka neyimden hoşlanıyorsun?"

Kıçıma bir tokat attı, sertçe. "Sana neyi sevmediğimi söyleyeyim. Mesajlarımı görmezden geldin, sonra da beni baştan çıkarmak için fotoğraflar gönderdin."

"Sadece bir fotoğraftı."

"Kıcını ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Ona bir gösteri yapmaya karar verdim. Kalemimi ve defterimi bırakarak yavaşça sırtüstü döndüm ve uzandım. Tanrı'nın bana verdiği her şeyi görmesine izin verdim.

Bakışları vücudumu taradı, kasıklarımdaya oyalandı ve ben de karşılık olarak titredim. Bir bakışıyla beni ters yüz edebilecek güce sahipti. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," diye mırıldandı karanlık bir şekilde, aksanı daha kalındı. "Hayatımda gördüğüm en güzel adam. İçeri gir."

"Önce öğle yemeği yemeliyiz." Güneş gözlüklerimi başıma dayadım ve parlatmak için dudaklarımı yaladım.

"Hayır." Eğilerek bir elini başımın iki yanına koydu. "Sadece o seksi götü yemek istiyorum, onu tekrar becermeden hemen önce." derken görebildiğim tek şey yontulmuş yüz hatlarıydı.

Ben bu fikre sıcak bakarken, ona takılmaya karar verdim. "Senin önemli toplantıların yok mu? Dikkatini dağıtmak istemem."

"Her zaman dikkatim seninle dağılıyor, Solnyshko. Ayrı olduğumuzda bile." Sonra gözleri yumuşadı. Başını eğerek boğazımı okşadı, dudakları hassas derimin üzerinde neredeyse saygıyla gezindi. Sanki benim tadıma bakmak ister gibiydi. "Bana acıyın. İlya'yı çıldırtıyorum. Senin için zayıf olduğumu söylüyor."

Baş döndürücü, kabarcıklı his damarlarımın içinde birleşti ve her yerimi ısıtmak için genişledi. İlya'nın tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordum ama Nikolay'ın ortağı olduğunu biliyordum. Nikolai'nin çenesini okşamak için uzandım. "Zayıf halini seviyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Doğrulurken ağzı bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Beni güçlü seviyorsun. Bir boğa gibi."

Bu doğrudu. Nikolai tam bir canavardı ve yatakta gücünü göstermesine bayılıyordum. Dayanıklılığı ve dayanıklılığı eşsizdi.

Telefonumu kaptığım gibi şezlongdan kalktım ve ayağa kalktım. Ben orta boylu ve zayıf biriydim, Nikolai ise benden daha uzun ve genişti, her sabah kaldırdığı ağırlıklardan dolayı hantaldı. Bahse girerim tüm kıyafetleri

özel olarak dikilmesi gerekiyordu. Hiçbir tasarımcı böyle omuzlar planlamamıştır.

Parmaklarımı göğsünde gezdirdim. Anlamayacağını bildiğim için İtalyanca dedim ki, "Sono pazzo di te. Ti voglio sempre al mio fianco." Senin için çıldırıyorum. Her zaman yanımda olmanı istiyorum.

Parmakları kalçalarımaya yapıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aç olduğum anlamına geliyor ve önce beni doyursan iyi olur," diye yalan söyledim.

"Ya khochu prazhit' s toboy vsyu svoyu zhizn'," diye mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

"Seni sonra besleyeceğim."

Belli ki yalan, ama boşverdim. Camdan evler falan.

Telefonum aniden elimde çalmaya başladı.

Nikolai, "Cevap verme," diye homurdandı ama ikimiz de işin her şeyden önce geldiğini biliyorduk. Bu ortak bir noktamızdı.

Ekranı kontrol ettim. Tanımadığım bir numaraydı ama Fransa'dan geliyordu. İşle ilgili olabilirdi. "Özür dilerim," dedim ve aramayı kabul ettim. "Oiu, allô?"

Yumuşak bir İtalyan sesi, "Ciao, Theo? Sorduğum için üzgünüm ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Arkadaşım Giulio'ydu. Eski bir mafya prensi, yıllardır kaçıyordu, adamların onu öldürmeye çalıştığına inanıyordu. Aceleyle söylediği her hecedeki paniği duyabiliyordum. İtalyancaya geçtim. "Elbette, bello. Neye ihtiyacın olursa."

"Şu anda hâlâ erkek arkadaşının yatında mısın?" Birkaç gün önce, Nic ve ben Paris'ten ayrılmadan hemen önce konuşmuştuk.

"Ma dai, erkek arkadaş değil. Ama evet, öyleyim. Neden?"

"Birkaç günlüğüne saklanacak bir yere ihtiyacım var. Sakıncası var mı?"

Aç ve sabırsız bir ifadeyle beni izleyen Nic'e baktım. Bunu varsaymak riskliydi ama endişelerini giderebileceğime emindim. I

Giulio'yu geri çevirmezdi, yardıma ihtiyacı olduğunda değil.
"Hayır, aldırılmaz. Bizi nasıl bulacaksın?"

"Yakında Nice'e varacağım. O zaman sizinle irtibata geçerim." "Dikkatli ol, amico."

"Yapacağım." Bağlantıyı kesti.

"Kimdi o?" Nikolai çenesini telefona doğru eğerek sordu.

Doğrudan cevap vermek yerine elini tuttum ve onu salona götürmeye başladım. Bu konuşmayı ikimiz de çıplakken yapmak en iyisiydi. "Benimle gel, açıklayacağım."

Ayaklarımız halıya değdiğinde beni durdurdu. İndirdiği kaşlarının arasında bir çukur oluştu, bakışları şüpheliydi. "Şimdi duymayı tercih ederim, Theo."

Bir şey sakladığımı mı düşündü?

Aramızdaki boşluğu kapattım ve önümü göğsüne bastırdım. Kalçalarımız buluştu ve pantolonunun ince kumaşından onu -kalın, mükemmel ve zaten yarı sert-hissedebildim. Kollarımı boynuna dolayarak kulağının dibinde şöyle dedim: "Bir arkadaşım zor durumda. Birkaç günlüğüne güvenli bir yere ihtiyacı var. Yatınızda kalmasına izin verir misiniz, mon grand?"

Nikolai sertleşti, kasları bana karşı sarsıldı. Geri adım atmaya çalıştı ama ben gitmesine izin vermedim. Çenesini öperken "Lütfen," diye nefes aldım. "Onu seveceksin, söz veriyorum."

Hiç yumuşamadı. "Bu tehlikeli bir durum. Misafirlerden hoşlanmam, özellikle de ben varken-"

Söylemek üzere olduğu şeyi ısırdı. Ama ben biliyordum. Kelimeler yüzündeki çarpık burun kadar açıktı.

Özellikle de gemide bir erkek varken.

Kırmızı bayrak!

Yıllar önce, Paris'e ilk taşındığımda, gizli bir Fransız politikacıyla çıktım ve ilişkimiz bir yıldan fazla bir süre gizli kaldı. İlk başlarda gizlice dolaşmak eğlenceliydi, ancak zamanla kendimi onun ayakkabısının altındaki kirmişim gibi hissetmeme neden olduğu için kızmaya başladım. Değersiz ve sevilmeyen.

Bu hatayı bir daha yapmam.

Artık cinselliğimden utanmadan büyük ve parlak yaşıyordum. Partiler, galalar ve prömiyerlerle spot ışıkları altında var oldum. Sosyal medya hesaplarımın her birinde iki milyondan fazla takipçim vardı ve tasarımlarım Hollywood ünlüleri ve ünlü müzisyenler tarafından giyiliyordu.

Hayatımın her dakikasını sevdim.

Yani bu kısa bir kaçamak olarak kalacaktı, daha fazlası değil. Nikolai'nin dolapta kalması gerekiyorsa, tamam.

Nikolai'nin kulak memesini ısırdım, dişlerimi hassas ete sürttüm. "O çok özel biri. Ve eşcinsel. Saklamanız gereken sırlar ne olursa olsun, kimseye söylemeyecektir."

"Bunu riske atamam."

Ona Giulio'nun ailesinden ya da geçmişinden bahsedemezdim. Bu çok tehlikeliydi. Bu yüzden yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine bakarken onu sabit tuttum. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki."

"O halde size zarar verecek bir şey yapmayacağıma güvenin. O yakın bir arkadaş ve ketum olmanın gerekliliğini anlıyor. Hayatının çoğunu bu şekilde yaşadı."

Kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. Beni inkâr etmek istemediği belliydi ama tepkilerden de endişeleniyordu. "Ona adımı söyledin mi?" diye sordu sonunda.

"Hayır, yapmayacağım da. Sadece birkaç gün sürecek. Burada olduğunu bile anlamayacaksın."

"Bundan hoşlanmadım."

Nikolai'nin onayı olmadan kimsenin gemiye binmesine izin verilmeyecekti, bu yüzden onu kazanmam gerekiyordu. Bir parmağımı kemerine sokarak onu birkaç metre ötedeki başa doğru çekmeye başladım. "Bakalım fikrini değiştirebilecek miyim?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nikolai

| Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Ama onu durduramadım.
| Kendime yardım edemedim.

Bu adam.

Bu arkadaşı reddetmeliyim. Benim durumumda olan her akli başında insan böyle yapardı. Burada ne kadar çok insan olursa, sırrımın ortaya çıkma ihtimali o kadar artar.

Blyad'! Bir şey söylemem gerekiyordu.

"Theo," diye başladım kafaya girdiğimizde.

Sessizce beni içeri itti ve kapıyı kapattı. Bileğinin bir hareketiyle kilidi çevirdi ve bana doğru gelmeye başladı. Gözlerinde yoğun ve kararlı bir bakış vardı. Kasıklarımnda sıcaklık yayıldı, beni kalınlaştırdı.

"Rahatla, mon grand." Kendini benim iri bedenime mükemmel bir şekilde uydurarak içeri girdi. Elleri göğsümün üzerinden enseme doğru kaydı. Daha da yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma mühürledi ve ben de onun ağzına gömüldüm.

Onu öpmeyi seviyordum. Theo aktif bir öpücüydü, parmakları okşar ve yumuşatırken, bacaklarımız ve göğüslerimiz

birbirine süründü. Sanki gerçekten birbirimize bağılmışız, bana dokunmadığı hiçbir parçası yokmuş gibi hissediyordum.

Kendimi onun içinde kaybettim, başım onun tadı ve kokusuyla, losyondan kayganlaşmış sıcak teninin hissiyle yüzüyordu. Daha fazlasını arzuluyordum. Dokunuşu içimdeki buzları çözdü, yıllarca süren sırlar ve şiddet yüzünden donmuş olan parçalarımı geri getirdi.

Her şeyden çok, bu duyguyu sonsuza kadar saklayabilmeyi diledim. Onu şişeleyip, kaçınılmaz olarak sona erdikten sonrası için saklamayı.

Onu içime çektim, dillerimiz birbirine karıştı ve o da kıyafetlerimizin arasından sert siklerimizi birbirine sürttü, içime kıvılcımlar gönderdi. Başımı eğerek onu agresif bir şekilde öptüm, daha fazlasını aldım, bana verebileceği her şeyi talep ettim. Onun için açlıktan ölüyordum.

Ağzımdan ayrıldıktan sonra ayaklarımın dibine gelene kadar yavaşça yere çöktü. Ama dikkatimi çeken onun gözleriydi. Açlık ve şefkatle doluydular, daha önce hiçbir sevgilinin cesaret edemediği alaycı bir oyunbazlık. "Benim için çıkar," diye fısıldadı. "Sonra her yerini yalamama izin ver."

O daha konuşmasını bitirmeden kemerime uzanıyordum.

Fermuarım sessiz odada gıcırdadı. Sonra sikim oradaydı, yüzüne doğru eğilmişti.

Theo avuçlarını kalçalarımda gezdirdi. "Tatilde külot giymemene bayılıyorum." Ben daha yorum yapamadan eğildi ve dudaklarını tepeme koyarak ucunu öptü. "Çok güzel. Gömlek lütfen."

Gömleğimi çıkardım ve tezgâhın üzerine fırlattım. Theo'nun bakışları karnımda ve göğsümde gezindi. "Tanrım, sana bakmaya bayılıyorum."

"Aynen, Solnyshko."

Daha da yaklaşarak dilini yarığımın üzerinde gezdirdi. "Nefis. Bana biraz daha ver, mon grand."

Kahretsin. Taşaklarımdan şehvet akıyordu ve kısa süreliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Evet, işte bu." Theo beni en sevdiği şeymişim gibi yalamaya devam etti. İtalyanca bir şeyler mırıldandı, ben de Rusça cevap verdim.

"Mne nraivitsya, kogda ty prikasayesh'sya ko mne tam." Orama dokunmana bayılıyorum.

Theo inledi ve aletimin başını ağzının sıkı sıcaklığına doğru emdi. Dudakları aletimin üzerinde gerilmiş, beni çoğu kişinin yapabileceğinden daha fazla aşağı çekiyordu. Kahretsin, bu işte iyiydi.

Ve neyi sevdiğimi biliyordu. Acemi değildim ama Theo bunun nasıl yapılacağı konusunda ders verebilirdi. Avrupa'nın her yerinden erkekler sıraya girerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Bu işte ne kadar iyisin. Şimdiye kadar sahip olduklarımdan en iyisisin."

Ona iltifatlar yağdırmak istedim. Ona tatlı sözler ve vaatler vermek. Bu adam için tam bir aptaldım.

Sırıtarak, "Çoğu şeyde harikayımdır" dedi. Taşaklarımı okşamak için eğildi, sikimi avucunun içinde pompalarken birini ağzına aldı. "Ne kadar hızlı bitirmek istiyorsun?"

Beni oraya çabucak götürebileceğini biliyordu. O kadar iyiydi. Ve o selfie'yi gönderdiğinde önemli bir görüşmenin ortasıdaydım. Bütün günü Theo'nun ağzında geçirmek istesem de, üzerinde çalıştığım anlaşmayı tamamlamam gerekiyordu. "Benim sürtüğüm ol. Benim boşalmam için istekli ol."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. Bu oyun hoşuna gitmişti. Ağzını ve elini birlikte kullanmaya başladı, döndürdü ve emdi, pompaladı ve sıktı. Tam bir rüya gibiydi. "Çok güzel," diye mırıldandım saçlarını okşayarak. "Benim için çok iyi."

Theo mırıldanarak övgüleri içine çekti. Seks sırasında iltifat duymaktan hoşlanıyordu. Ben konuştukça, bu onu daha da tahrik ediyordu.

Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk ve başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Onu ne kadar çok istediğimi düşünmeme izin verdiğimde, bu beni hem dehşete düşürdü hem de üzdü.

Tüm bunları bir kenara ittim ve beni nerede çalıştırdığını izledim. "İşte bu," diye mırıldandım. "Beni emmeye devam et. Senin için depoladığım boşalmayı taşaklarımdan boşalt, solnyshko."

Şaftım tükürüğüyle kayganlaşmıştı, damarlar ince deriden görünüyordu. Dili dönerken dudakları çekildi. Sadece bu da değil, ağzının çatısını, yanağını da kullandı. Bu his neredeyse çok fazlaydı.

"Seni görmeme izin ver," diye emrettim. "Bana bunun seni ne kadar zorladığını göster."

Küçük takım elbisesinin önünü aşağı çekerek ereksiyonunu serbest bıraktı. Aleti de tıpkı geri kalanı gibi uzun ve güzeldi. Kendini okşamak için uzandığında, yumruğumu saçlarında sıktım. "O benim için, senin için değil. Dokunma ona."

Aletimin etrafında inledi, titreşim tenime işledi ve boştaki elini kalçama götürdü. Saçlarını tutuşumu hafifletmedim, bunun yerine onu kabaca çekmek için telleri kullandım, boğazının arkasına çarpana kadar ittim. "Ne istediğimi biliyorsun."

Hiç tereddüt etmedi. Başını eğerek belinden öne doğru eğildi. Tacımın etrafındaki direnç azaldı ve boğazına doğru kaydım. Nefes nefese kalmıştım, sıkışma o kadar iyiydi ki. Daha da yaklaştı, daha fazlasını aldı ve sonra yutkundu, kasları shaftımın etrafında kasıldı. Boğazını sikme fikri, beni içine almak için çırpınışını izleme görüntüsüyle birleşince, hak etmediğim bir hediye gibi geldi.

Yanağını okşadım. "Çok mükemmel. Benim için al. Bırak sonuna kadar gireyim."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Şehvet ve kararlılıkla açılmışlardı, sakso çekmekten sulanmışlardı. Lanet olsun, o dünyadaki en güzel yaratıktı. "Ara vermek ister misin?" Yumuşakça sordum.

Elinden geldiğince başını salladı, sonra boğazına daha da çok soktu. Çenemi sıktım, bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. "Siktir, bebeğim. Bitir beni."

Geri çekerek çekiştirmeye ve emmeye başladı. Onu incitmemek için ellerimi tezgâha götürdüm ve o kendi ritmini ayarlarken can havliyle tutundum. Her vuruş ve girdap beni daha yükseğe çıkardıkça toplarım sıkılaştı ve içim bir yay gibi kıvrıldı.

"Şimdi, Solnyshko. Şimdi geliyorum." Orgazm içimi parçaladı. Zonklamaya başladım, boşalma ipleri aletimden ağzına doğru fırlıyordu. Beni içerken tekrar inledi, yutarken boğazı çalışıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşa bile başka tarafa bakamıyordum. Doruk noktası devam ederken vücudum bunun gücüyle titredi.

Bittiğinde tezgâha doğru yığıldım. "Buraya gel."

Yerden kalktı ve ben de hemen sikine uzandım. Parmaklarım etrafını sardı ve alt tarafını sevdiği şekilde okşadım. Sonra onu yakınımda tuttum ve kulağına yumuşak övgüler yağdırmaya başladım. "Çok iyisin, çok mükemmelsin. Sikimi emmeyi seviyorsun, değil mi? Sen bunun için bir sürtüksün. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi."

Gözleri kapanırken parmakları omuzlarıma gömüldü. "Bebeğim. Oh, kahretsin. Tanrım, Nic," dedi, son kelimesi neredeyse bir sızlanma gibiydi.

Sonra anlamayacağını bildiğim halde Rusça'ya geçtim. Ama ses tonumu duyacak ve ne dediğimi anlayacaktı. "Senin için çok şey hissediyorum, moya radost'." Benim sevincim. "Keşke sen bende kalabilseydin, her sabah sana uyanabilsem. Tüm gülümsemelerin ve öpücüklerin sadece benim için kalsın. Senin için her şeyin farklı olmasını isterdim."

Ağzından gırtlaktan gelen bir inilti koptu ve karnıma ılık bir boşalma fişkırdı. Theo'nun alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu ve homurdandı.

Güzel yüzü zevkten iki büklüm olmuştu. Onun orgazmını izlemekten hiç bıkmadım.

Vurulup kan kaybından ölebilirim ve yine de bunu bir kez daha görmem gerekir.

"Lyubimyj," diye nefes aldım. Tatlım. Onu öptüğümde menisinin aramıza bulaşmasını umursamadan kendime çektim.

Ayrıldığımızda, ikimiz de bir yarışta koşmuş gibi nefes alıyorduk. Alnını çeneme yasladı. "Lanet olsun. Rusça konuştuğunda aklımı kaybediyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Tam bir aptal gibi görüldüğüme şüphe yoktu. "Sen benim her şeyimsin," dedim ana dilimde.

"Dur." Dişleriyle çenemi ısırıldı. "Yapacak işlerimiz var ve seni aşağıya sürüklemek beni yeterince cezbediyor."

"Yapılacak şeyler mi?" Elimi sırtından aşağı indirip kıcını avuçladım. "Sikişmekten daha önemli ne olabilir ki?"

Güldü, iliklerime kadar işleyen saf bir neşenin hafif mutlu sesi. "İşe dönmen gerektiğini sanıyordum."

Ben yaptım. Ilya muhtemelen aklını kaçıırıyordu. Theo'nun gemideki varlığı yüzünden operasyonlarımızda zaten yeterince geride kalmıştım. Bunu daha da kötüleştiremezdim. İçimi çektim, ılık suyu açtım ve tezgâhın üzerindeki beze uzandım. "Evet, biliyorum."

Saniyeler içinde su yeterince ısınmıştı, ben de bir bezi ıslattım ve onu temizlemeye başladım. Acele etmeden yumuşak kumaşı göğsünün ve karnının üzerinde yumuşattıktan sonra aşağıya indim. Kasık kılları düzgünce kesilmişti, siki artık çoğunlukla sarkıktı ve sünnet derisi yerine oturmuştu. Bugün ona yapmak istediğim tüm kirli şeyleri düşündüm ve kendi aletim seğirdi.

"O sakso işinden sonra bile seni tekrar istiyorum," diye itiraf ettim.

Gülümseyerek dudaklarımı kısa bir süre öptü, sonra takım elbisesini yeniden ayarlamak için geri çekildi. O örtündükten sonra ben de üzerimi temizledim ve pantolonumu yukarı çektim.

Ellerimi itti ve beni yeniden giydirmeye başladı. "Arkadaşım onunla Nice'de buluşmamızı istiyor. Kaptanınız bizi o yöne yönlendirecek, değil mi? Benim için, mon grand?"

Nasıl hayır diyebilirdim? İçgüdülerim bana büyük bir hata yaptığımı söylediğinde bile başımı salladım.

"Evet, Solnyshko. Senin için bunu yapacağım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nikolai

"T Bu lanet olası bir hata," diye mırıldandı İlya arkamdan, sürat teknesinin yata yaklaşmasını izlerken.

"Öyle deyip duruyorsun." "Yine de dinlemiyorsun."

"Theo'ya güveniyorum."

"Bu misafirin adını bile bilmiyorsun."

Bu doğruydı. Bize katılan adam Theo'nun bir arkadaşıydı ama tek bildiğim buydu. "Bana sağduyulu olduğu söylendi. Eşcinsel. Güvenilir."

"Kolya," dedi İlya, sesi kızgındı. "Seks gözünü kör etmiş. Bu çok büyük bir risk."

"Sakin olun. Geldiğinde çantasını arayacağız ve kamarasında bir kamera var. Gerçek adımı öğrenmesine izin vermeyeceğim. Her şey yoluna girecek."

Sürat teknesi yaklaştı. . . ve içinde iki yabancı vardı.

"Ne oluyor lan?" İlya tısladı. "Tek bir adam olduğunu söylemiştin." "Bana öyle söylendi."

Theo, Nice'den bir arkadaşı olduğunu söyledi. Başka bir tasarımcı ya da Theo'nun kötü bir ayrılık yaşayan çalışanlarından biri olduğunu düşündüm. Kahretsin.

İlya'nın elleri parmaklıkta sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Ona hayır de. Onları geri çevir."

Bunu yapmazdım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ayrıca, tekne üzerimizdeydi. Birkaç dakika içinde gemide olacaktı. "Hadi aşağı inelim," dedim İlya'ya.

Arkadaşım küfretti ama aşağı inerken beni takip etti. Theo tamamen giyinmiş bir şekilde salonda, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi telefonunda geziniyordu.

Ben bir şey söyleyemeden iki uzun adam odaya girdi. İkisi de yakışıklıydı, Theo gibi Akdeniz renklerine sahiplerdi ama birinin erkek model ya da oyuncu olduğu belliydi. Baş döndürücüydü. Diğer adam onun koruması mıydı? Kendini eğitilmiş birinin duruşuyla taşıyordu.

"Büyük olan," dedi İlya Rusça olarak arkamdan. "Askeri."

Evet, bu sonuca çoktan varmıştım. Theo ayağa kalkmış, model/oyuncuya doğru koşuyordu. "Bello! İşte buradasın!" Yanaklarından öpüştüler.

"Bonjour, Theo," dedi adam. "Bronzlaşmış ve dinlenmiş görünüyorsun. Paris sana iyi davranıyor."

"İşte bir yatta iyi seks yapmak size bunu yaptırır." Theo diğer adama seslendi. "Bu çok uzun boylu ve yakışıklı adam kim?"

Asker selamlamak için başını salladı. "Merhaba. Ben Alessio. Burada saklanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Çok kibar," dedi Theo. "Bir İtalyan suikastçı için şaşırtıcı."

İlya arkamdan boğulur gibi bir ses çıkararak hissettiğim dehşeti yankıladı. Bu adamları kendim değerlendirmek için yanlarına gittim. Elimi Theo'nun küçük sırtına koyduğumda kollarımızı birbirine bağladı. "Giulio ve Alessio, bu Nic."

Giulio'nun elini sıktım. "Küçük tekneme hoş geldin."

"Teşekkür ederiz," dedi Giulio. "Kalmamıza izin verdiğiniz için son derece minnettarız."

Bir kez başımı salladım, sonra askere döndüm. Alessio. Anında bakışlarında beklenmedik bir şey fark ettim: tanıma. Kim olduğunu biliyorum, der gibiydi.

Blyad'! Bu imkansızdı.

Herkes bakıyor ve bekliyordu, ben de elimi uzattım. "Hoş geldin, Alessio."

Sarsıldık, bana kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi sıkıca tutuyordu. Parmaklarımı sıkarak daha da sıktım. Bir Bratva pakhan'ı olan beni korkutmayı mı düşünüyordu?

Ilya dirseğıme hafifçe dokundu ve ben de gruptan ayrıldım. Özel olarak konuşabilmek için ikimiz kulak mesafesinden uzaklaştık.

"Bu bir felaket," dedi Ilya. "Büyük olan gemiye bir tüfek getirmiş."

"Gördüm." Alessio'nun bana tanıyarak baktığından bahsetmedim. "Tüfeğı ve silah olarak kullanılabilecek diğer her şeyi alın. Sonra da güvenliğe bu ikisi hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmelerini söyleyin."

Grubun yanına geri döndük. Ellerimi ceplerime soktum ve tehditkâr görünmemeye çalıştım. "Çantalarınızı aramalı ve silahlarınızı silah kasamızda saklamalıyız. Anladığınıza eminim."

Alessio'nun bu haber karşısında mutsuz olduğu belliydi. Giulio diğer adamın sırtına yakından dokundu ve eğilerek bir şeyler fısıldadı. Ah, demek sevgiliydiler.

Sırt çantalarını ve tüfek kılıfını Ilya'ya teslim ettiler, o da onları kapsamlı bir arama için başka bir odaya götürdü.

"Şimdi size kamaralarınızı göstereyim. Yoksa tek kamara mı, bello?" Theo Giulio'yu merdivenlere doğru çekiştirmeye başladı.

Ama Alessio hareket etmedi. Bana baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Birazdan orada olacağım," dedi diğerlerine.

Bakışlarımız kilitlendi ve odadaki hava buz kesti. Theo'nun sesindeki endişeyi duydum, "Mon grand?" dedi.

Kalbim çarpıyordu ama sakin olmaya çalıştım. Çok daha zorlu düşmanlarla karşılaşmış ve hayatta kalmıştım. Otuz saniye içinde bu İtalyanların ikisini de öldürüp denize atabilirdim.

Aradım, "Sorun yok. Arkadaşını yerleştir, ben seni sonra güvertede bulurum."

Sonra yalnız kaldık. Başımı eğdim, bir hamle yapmasını bekliyordum.

Dudağı kıvrıldı. "Nic."

Büyük bir irade gücüyle ifademi soğukkanlı tuttum. "Daha önce tanıştık mı?"

Akıcı bir Rusçayla, "Hayır, ama kim olduğunu biliyorum" dedi.

Kimliğimin gizli kalmasını sağlamak için her türlü önlemi almışken nasıl?

Ben de kendi ana dilime geçtim. Düşmanları tehdit etmekte çok daha işe yarıyordu. "Anlıyorum. Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"O biliyor mu?"

Haklı bir soru, ama sevgililerimi asla kendi dünyama sürüklemedim. İlişkilerimi kısa tuttum ve sonra iz bırakmadan ortadan kayboldum. "Hayır. Bu onun için çok tehlikeli."

"Yani... onu becermeyi bitirdiğinde öldürecek misin?"

"Saçmalama." Bu fikir midemi bulandırdı. "Bu sırrın hiç ortaya çıkmamasının bir nedeni var."

"Çünkü dikkatliyim. Özel hayatımı gizli ve gizli tutarım." Aslında genel olarak hayatımı. Benim konumumdaki erkekler, eşcinsel olsun ya da olmasın, uzun yaşamadılar. Hayatımın çoğunu saklanarak geçirdim, asla dijital bir iz bırakmamaya dikkat ettim.

Alessio bana inanmıyor gibi görünüyordu. Birbirimizi değerlendirirken, bunun yanlış gidebileceği tüm yolları düşündüm. Hemen şimdi kafasına bir kurşun sıkmalı mıydım? Theo beni affetmezdi ve bu da bir sürü başka soruna yol açardı. Ama belki de güvenlik daha önemliydi?

"Ona söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Giulio'ya zarar vermediğin sürece, hayır. Burada sadece birkaç güne ihtiyacım var. Giulio Sicilyalı suikastçılar tarafından avlanıyor. Kim olduklarını öğrendiğimde ortadan kaybolacağız ve bizi bir daha asla göremeyeceksin."

Gözleri berrak, ifadesi kuruntusuzdu. Bu noktada onu hayatta tutan tek şey buydu. "Güzel," dedim. "Çeneni kapalı tutarsan gayet iyi geçiniriz."

Cevap vermeyince başımı merdivenlere doğru salladım. "Gidip aşağıda diğerlerini bulmalısın."

Alessio gittikten sonra beklemedim. Aceleyle İlya'nın telefonunda gezindiği ofisime gittim. "Suikastçı kim olduğumu biliyor," diye hırladım.

"Hiç şaşırmadım." İlya durakladı. "O Alessandro Ricci."

"Lanet olsun!" Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Ricci Avrupa'nın en iyi suikastçısıydı, her an her hedefi ortadan kaldırabilecek karanlık bir figürdü. "Varşova'da Alexi Zaitsev'in kayınbiraderini öldüren kişi o."

"Seni böyle tanıyor olmalı. Sergei öldürülmeden bir saat önce onunla buluştun."

"Daha iyi bir karar vermeme rağmen beni şahsen yapmaya zorladığınız bir toplantı. Lanet olsun!" Sakinleşmeye çalışarak birkaç adım attım. Ricci beni öldürmek için mi buradaydı?

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Ricci'nin yanındaki diğer adam . . . Giulio. Sicilyalılar tarafından aranıyor. Onun hakkında her şeyi bilmemiz gerekiyor."

Ricci'ye karşı koz kullanmam gerekiyordu ve Giulio onun zayıf noktasıymış gibi görünüyordu. Tıpkı Theo'nun benim olduğu gibi.

"Üzerinde çalışan güvenlik görevlilerim var." İlya telefonunu bıraktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ama ikisini de öldürmek zorundasın. Yüzünü gördüler."

"Theo gemideyken onları öldüremem."

"Bu duyulursa ölürüz. Moskova-"

"Moskova'nın ne yapacağını biliyorum. İş o noktaya gelirse suçu ben üstleneceğim." Cezalandırılacak olan bendim. Erkeklerle yatan bendim, Ilya değil. "Ve onları kolayca öldüremem."

"Yapabilirsin ve yapmalısın da. Burada kaybolabilirler ve köpekbalıkları gerisini halledecektir."

Theo için olmasa sağlam bir plan. Arkadaşlarını öldürüp sessiz kalmasını bekleyemezdin. Yani onu da öldürmek istemiyorsam, sıkışıp kalmıştım.

Ancak suikastçıyla yaptığım konuşmaya dayanarak, şu anda cinayetin gerekli olduğunu düşünmüyordum. "Tehdit şimdilik yeterli. Onları öldürebileceğimi biliyorlar. Burada benim merhametime kalmış durumdalar, tersi değil. Ve belki de bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Ilya bana şüpheyle baktı. "Nasıl?"

"Avrupa'daki en iyi suikastçının bize borçlu olması güzel olurdu, değil mi?"

Arkadaşım arkasına yaslandı ve çenesini sıvazladı. "Moskova'ya girip çıkabilir mi?"

"Her yere girip çıkabildiğini söylüyorlar."

"Sözünü tutacağına güvenilebilir mi?"

Kullan-at telefonlarımdan birini aldım. "Hadi öğrenelim."

ALTINCI BÖLÜM

Theo ic

Nbu gece garip davranıyordu.

Yemek boyunca çenesinin sert açısında gerginlik vardı. Bundan hoşlanmadım. Ayrıca Ilya da akşam yemeği için grubumuza katıldı. Bundan önce Nic ve ben hep yalnız yemek yerdik.

Beşimiz yemek yerken havayı hafif tutmak için çok uğraşıyordum ama sihirbaz değildim. Ve bu çok yorucuydu. Burada anlamadığım bir şeyler oluyordu.

Ekipten biri içeri girip Nic'e fısıldadı, o da masadan kalkıp takım elbisesinin ceketini ilikledi. Cazzo, yakışıklıydı. Şakaklarındaki gümüş ışıktaki parlıyordu ve yüzündeki akşam tüyleri onu daha da tehlikeli gösteriyordu. Bana doğru geldi ve ben daha da yaklaşmak, ellerimi üzerinde gezdirmek istedim. Teninin içine girmek ve orada kalmak. Doyamıyordum.

Odaya hitap ederken ağır avucunu omzuma koydu. "Lütfen bana müsaade edin. Eminim hepiniz bu akşam bensiz eğleneceksiniz."

Kalmayacağı için hayal kırıklığına uğramıştım ama yalvarmayacaktım. "Kesinlikle deneyeceğiz, mon grand."

Nic'in ifadesi yumuşadı ve kulağıma doğru eğilirken bakışlarındaki memnuniyeti görebiliyordum. "Merak etme, luchik. Seni daha sonra acımasızca becereceğim."

Ilya'ya işaret etti ve ikisi hızla oradan ayrıldılar. Şarap kadehime doğru hamle yaptım. Oda yanıyor muydu?

Giulio bana sırtıttı. "Görüyorum ki vurulmuşsun."

"Basta! Onun sikine vuruldum, bello. İlişkiye girmediyimi biliyorsun."

Giulio masadan uzaklaştı. "Biraz hava almak ve biraz daha şarap içmek için güverteye çıkalım."

Dışarı çıktıktan sonra bir şezlonga uzandım ve şarap kadehimle ikisinin şerefine kadeh kaldırdım. "İyi arkadaşlara ve iyi şaraba."

Giulio ayaklarını uzattı, sonra eteğe benzeyen eteğimi ve yıpranmış siyah gömleğimi işaret etti. "Senin tasarımın mı?"

"Elbette. Etek üç sezon öncesinden kalma ama ondan ayrılmaya dayanamıyorum. Beğendiniz mi?"

"Seviyorum. Tam senlik."

Markam için imza niteliğinde bir görünüm geliştirmek için yıllarımı harcadım, bu yüzden bu beni çok memnun etti. "Teşekkür ederim. Bunu giymek bana yaratıcılığımın henüz tamamen ölmediğini hatırlatıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Bardağımın kenarını parmak ucumla çizdim. "Üç haftadan kısa bir süre içinde bir sonraki koleksiyon için tasarım borcum var ve kesinlikle hiçbir şeyim yok." Yüksek sesle söylediğimde kulağa daha da kötü geliyordu.

Giulio bir kolunu sandalyesinin arkasına uzattı. "Bir şeyler düşünürsün. Her zaman yaparsın."

"Bilmiyorum. Son gösterinin eleştirilerini düşünmeden edemiyorum."

Giulio'nun alnında kırıksıklıklar oluştu. "İyi değiller miydi?" "Vahşice, bello. Acımasız."

"Her koleksiyon başarılı olmayabilir," diye denedi. "Bunun üzerinde duramazsınız."

Üzerinde durmamak mı? İnsanlar sıkıcı ve sönük olduğumu söylerken nasıl unutabilirdim ki? "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Bu konuyu Nic'le konuşmayı denedin mi?" "Hayır."

Giulio şarabından bir yudum alırken kadehinin kenarından beni inceledi. "Neden olmasın?"

"Bu bir ilişki değil. Sana sürekli söylüyorum. Sevişiyoruz, başka bir şey değil."

"Cazzata," dedi Giulio. "Bu gece ona nasıl baktığını gördüm."

Küstahça bir lafı yuttum. Giulio'ya karşı rol yapmak yoktu; birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk. Zaten pürüzsüz olan eteğimi düzelttim. "Güzel. Sanırım ondan hoşlanabilirim. Bu iğrenç bir şey."

"Mutlu olmaya iznin var. Birkaç haftadan daha uzun bir süre için yani. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Nic'in beni hayatı buna bağlıymış gibi öptüğünü ve bana sarılarak uykuya dalmaktan hoşlandığını biliyordum. Sık sık kâbus gördüğünü de biliyordum.

Ve aramızda bir şeyler olduğunu biliyordum, başa çıkabileceğimden emin olmadığım bir şey.

"Fazla değil. Paris'te özel bir etkinlikte tanıştık ve gözlerimi ondan alamadım. Anlık bir kıvılcım vardı, sanki bum! Beni dışarı balkona çıkardı ve yıldızların altında şampanya içerken glam gruplarına olan aşkımızdan bahsettik."

"Glam grupları mı? 1980'lerden Bon Jovi gibi mi?"

"Bello, onlar saç bandı. Mon dieu, o Amerikan okulu sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Elimi salladım. "Her neyse, olaylar birbirini izledi ve yemin ederim son birkaç haftada sadece terden beş kilo verdim."

"Çok güçlü görünüyor," diye kıkırdadı Giulio, bu da Alessio'nun ona sertçe dirsek atmasına neden oldu. "Sen de öylesin, suikastçı," diye mırıldandı arkadaşım yanındaki adama.

"Mesele sadece o değil," dedim, duygularımı savunmak için mantıksız bir istekle. "Nic çok tatlı. Güçlü ama şefkatli."

hiç beklemediğim bir anda. Otel odasındaiken canım otantik Toskana fettunta ve le bruschette çektiğini söyledim. Ertesi gün benim için Toskana'dan koca bir yemek getirdi. Tüm favorilerim ve daha fazlası. Neredeyse ağlayacaktım, yemekler o kadar güzeldi."

"Peki tatilinizin sonunda ne olacak?"

"Bir şey yok." Başımızın üzerinde olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım, sonra korkularımı dile getirdim. "Dışarıda olduğundan emin değilim. Paris'te kaldığımız süre boyunca onun otel odasında kaldık. Bir ya da iki koruma dışında ziyaretçisi olmadı. Sonra beni buraya, bu yata getirdi. Ya kapalı ya da benden utanıyor. Ya da evli. Belki de üçü birden."

"Ona sordun mu?"

"Ma dai. Saçmalama. Birbirimizi tanıyalı bir aydan az oldu. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum ve bunu ağır konuşmalarla mahvetmek istemiyorum."

"Cevaptan korkuyorsun." "Sì, certo."

Birini tanıyacak kadar karanlık adamların etrafında zaman geçirdim. Taşındığım çevre politikacılar ve milyarderlerle doluydu. Calabria mafyasında büyümüş Giulio'dan bahsetmiyorum bile. Soru sormamanın en iyisi olduğunu uzun zaman önce öğrendim.

Giulio şarap kadehlerimizi doldurdu. "Ama tekrar birinin sırrı olmak istiyor musun? Görüştüğün adamın seni ne kadar incittiğini hatırlıyorum."

"Bu tamamen farklı, çünkü bu geçici bir durum. Nic beni sır olarak saklarsa kimin umurunda olur ki?"

Arkadaşım kaşlarını çattı. "Mürettebatı fark ettin mi? Silahları?"

Giulio benim aptal olduğumu mu düşünüyordu? Muhteşem ve inanılmaz bir stile sahip, evet ama aptal değil. "Tabii ki. Nikolai belli ki çok zengin. Gemide silahlar olmasaydı şaşırırdık, değil mi?"

"Belki," dedi Giulio, Alessio ile hızlı bir bakış alışverişinde bulunarak. "Ama güvenliğiniz konusunda endişeliyim."

Bu beni rahatsız etti. Giulio, eski erkek arkadaşı bir araba bombasıyla havaya uçurulduğundan beri kaçıyordu. Çoğu zaman ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordum.

Ben de ona döndüm. "Adil o zaman, çünkü son dört yılımı senin için endişelenerek geçirdim."

"Beni affet. Ama başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

Bunun doğru olduğundan emin değildim ama boşverdim. "Nice'ten önce neredeydin?"

"İskoçya. Yukarı Hebridler."

Kaşlarımı çattım. "Kulağa çok soğuk geliyor ve hiç de geyce değil."

Dudakları seğirdi. "Soğuktu. Ama şaşırtıcı derecede neşeli buldum."

"Eminim öyledir. Heteroseksüellerin en heteroseksüelini bile meraklandırarak kadar güzelsin." Başımı Alessio'ya doğru eğdim.

Alessio sessiz kalınca Giulio, "O bir biseksüel," dedi.

"Ah." Onaylarcasına başımı salladım. "Menünün her iki tarafından da sipariş veren bir adamı takdir edebilirim."

"Peki ya Nic?"

Durakladım. "Bilmiyorum. Onun kadınlarla birlikte olup olmadığı hakkında hiç konuşmadık."

"Onunla daha fazla konuşmalısın. Geçmişin hakkında, işin hakkında."

"İşte buradasın," dedi tanıdık, derin bir ses. Nikolai güvertede adımlarını atarak belirdi ve vücudum uğuldamaya başladı. Keşke suçu şaraba atabilseydim ama yüzde yüz bu adamdı.

Sesimi hafif tutmaya çalıştım. "Mon grand! Gel bizimle yıldızları izle."

Giulio ve Alessio gitmek için ayağa kalktılar ama ben fark etmedim bile. Nikolai cüssesini bir sandalyeye yerleştirdi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Midem ayaklarıma kadar indi. Bana böyle baktığında, sanki başka kimse yokmuş gibi, kendimi dünyanın en önemli, en güzel erkeği gibi hissettiriyordu. Sanki beni sorgusuz sualsiz kabul etmiş gibi.

Geniş kalçalarını sıvazladı. "Buraya gel, Solnyshko."

Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Giulio ve Alessio ayrılırken onlara iyi geceler diye seslendim ve kadehimi yere bıraktım. Yeterince yaklaştığımda Nic kalçalarımaya yapıştı ve beni kucağına çekti, sonra da kocaman kollarıyla sardı. Ona yaslandım ve sıcaklığını içime çektim. "Biraz şarap ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Sadece sen." Alnımdan öptü. "Ayrıca, sanırım ikimize de yetecek kadar şarap içtin."

"Sarhoş değilim," diye itiraz ettim ama kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz bunun bir yalan olduğunu anladım. "Şey, belki birazcık."

Kıkırdadı, ondan çok sık duyduğum bir ses değildi. Her birine değer veriyordum.

Boştaki eli eteğimin altından kayarak çıplak bacaklarımı okşadı. "Akşam yemeğinde eğlendin. Arkadaşlarınla."

Yanağına doğru başımı salladım, daha da sokuldum.

"Evet." "Seni onlarla birlikte izlemek güzeldi."

"Gergin görünüyordun. Seni rahatsız mı ettiler?"

Cevap vermedi. Onun yerine, "Giulio ne demek istedi, benimle işin hakkında konuşman gerektiğini mi?" diye sordu.

"Oh." Başımı eğdim. "Önemli bir şey değil." "Bir şey olmalı. Anlat bana."

Belki şaraptan belki de tenimdeki dokunuşunun büyüünden, ama ona en büyük başarısızlığımı, en son aşağılanmamı anlatmaya başladım. Eleştirileri, acınası satışları. "Ve şimdi gelecek yıl için hiçbir şeyim yok. Tamamen tılandım."

"Engellenmemişsin," dedi nazikçe, şakağımyı öperek. "Korkuya saplanmışsın. Rusça'da bir söz vardır: Volkov boyat'sya - v les ne khodit'. Bunun anlamı, kurtlardan korkuyorsan ormana gitmeyeceksin demektir."

Burnumu kırıştırdım. "Ama ben kurtlardan korkuyorum ve ormana gitmek istemiyorum."

Tekrar kıkırdadı, büyük göğsü bana doğru gürledi. "Hayır, luchik. Korkularını unut ve sadece yap demek.

o."

"Sanırım Nike daha kısa ve öz söyledi ama teşekkür ederim." Çenesinden öptüm. "Yardım etmeye çalıştığın için minnettarım."

"Çok yeteneklisin," dedi saçlarıma usulca dokunarak. "Ne giydiğine, nasıl olduğuna bir bak. Sende bir yetenek var, Theo. Bu yüzden kendine güven, eleştirmenlere değil."

Övgüsü içimi ısıttı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Beni ilk başta sana çeken şey buydu.

Paris'te. O odadaki hiç kimse senin kadar parlamaya yaklaşmadı, Solnyshko."

Kalbim deli gibi çarparken dudağımı ısırdım ve ona daha da sokuldum. "Dikkatli ol, yoksa bu yattan ayrılmana asla izin vermem."

"Bu o kadar da korkunç olmazdı."

Bacağımı okşamaya devam etti, gece gökyüzü böylesine romantik bir akşam için mükemmel bir fon oluşturunuyordu. Uzun bir sessizlik içinde oturduk, sadece birlikte olmaktan memnunduk, ta ki o "Sen ve Giulio. Hiç ?"

Elimde değildi. Güldüm. "Hayır. Daha sonra ölen yakın bir arkadaşına aşıktı. Aramızda hiçbir zaman romantik bir şey olmadı." Yemek sırasında bu kadar garip davranmasının nedeni bu muydu? Yüzünü görebilmek için arkama yaslandım. "Kıskandınız mı, mon grand?"

Nic'in eli dizimi geçip uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Bacaklarımı hafifçe aralamak için yer değiştirdim. Kasıklarım geriliyor, sikim her zaman olduğu gibi onun dokunuşuna karşılık veriyordu. Çenesi boyunca bir öpücük izi bıraktım.

"Geçmişinizi kıskanıyorum," dedi. "Yani evet, biraz kıskandım. Sana tapıyorum."

Bana olan hislerini açıklamaya en çok yaklaştığı andı. Göğsüm sıkışmıştı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Yapar mısın-?" Durdu ve yüzümü inceledi. "Benimle başka bir tatile çıkmayı düşünür müsün? Tatillerde belki, eğer kaçabilirsem."

İçimde saf bir mutluluk patlaması oldu ve aptalca bir şey söylemeden önce gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Bunu o kadar çok istiyordum ki. Sadece birkaç ay sonraydı.

Birlikte sevişmek, yüzmek ve rahatlamak için sıcak bir yere yelken açabiliriz.

Ama sonra ne olacaktı? İlişkiye girmeme kuralımı çiğnemeye razı olsam bile, beni saklamaya çalıştığı açıktı. Bizi saklamaya.

Cevap vermek yerine bacaklarımı biraz daha açarak konuyu geçiştirdim. Eli yukarıya doğru süzüldü ve sürprizimi buldu.

Parmak uçları taşaklarıma değdiğinde Nic'in kaşları havaya kalktı. "Buranın altı çıplak."

Çenesini ısırdım, dişlerimi bıyıklarına geçirdim. "Yemek boyunca bunu öğrenmeni bekleyemedim."

"Siktir," diye nefes aldı ve sıcak elini sikimin etrafına sardı. Sonra beni öpmek için yer değiştirdi ... ve o doğruluk hissi bir kez daha üzerime yerleşti. Bu hissin içinde boğulabilirdim. Nikolai herhangi bir uyuşturucu ya da likörden daha etkiliydi ve onunla geçirdiğim her an daha da iyi oluyordu.

Parmakları üzerimde sihir yaparken dudakları çekip alay ediyor, dillerimiz dönüyordu. Kısa süre sonra tamamen sertleşmişim, aletimin derisi sıkıca çekilmişti. Gecenin ılık havası üzerimizi örtmüştü, yataın suyu yararak çıkardığı ses, sert nefes verişlerimizden zar zor duyuluyordu. "Sürprizini beğendin mi?"

Nic'in ağzı boynumun kenarını yalamak ve öpmek için ilerledi. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye mırıldandı tenime doğru. "Bunu şimdiye kadar öğrenemedin mi?"

Merda, bu iyi bir cevaptı.

Mazoşist olduğum için, "Bana en çok neyi sevdiğini söyle" dedim.

Elini bıraktı ve alnını yanağıma dayadı. Sesi sessizdi ama içtenlikle doluydu. "Bunu kelimelere dökemem. Yıllarca süren zayıflatıcı karanlığın ardından doğan güzel bir sabah güneşi gibisin."

Kalbim eridi. Bu büyük, yaralı ve tatlı içli adama nasıl karşı koyabilirdim ki? Çenesini tuttum ve öptüm

Dudaklarını usulca. "Hadi aşığıya inelim. O zaman bana başka nelerden hoşlandığını söyleyebilirsin."

Parmakları şaftımın dibinde sıkılaştı ve ben keskin bir nefes aldım. "Ya seni burada, yıldızların altında, tüm dünya etrafımızı sarmışken becermek istersem?"

O zaman ona izin verirdim. Bu yatı kimin gördüğü umurumda değildi. "İstediğin bu mu?"

Sessiz kaldı.

Röntgencilik umutları suya düşmüştü, onu öptüm ve söze gerek duymadan anladığımı söyledim. Zaten bilmediğimiz ve tehlikeli bir bölgeye doğru kayıyorduk, bu yüzden durumu daha da kötüleştirmeye gerek yoktu.

Ellerini altımdan kaydırarak tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı, beni göğsüne yakın tuttu ve öpüşmeye devam ederken beni taşıdı. Cristo santo, onun gücü çok tahrik ediciydi. Akdeniz'in kilometrelerce uzağına bakan, baş tarafta muhteşem bir süit olan sahibinin kamarasına ulaşana kadar zengin odalar arasında ilerledi.

Beni ayağa kaldırarak dar siyah gömleğimi çıkardı ve avuçlarını göğsümün üzerinde gezdirdi. Hızlıca fermuarımı açtım ve eteğimi çıkardım. Sonra ben botlarımı çıkarmak için otururken Nikolai kendi giysilerini çıkardı. Dövmeli teninin altındaki kaslar yuvarlanıp patlayarak dikkatimi dağıttı ve pantolonunu çıkardığında çoktan sertleşmiş olan aletini görünce ağzım sulandı.

"Yatağı gir," diye emretti, başını yatağı doğru eğerek. "Hemen şimdi."

YEDİNCİ BÖLÜM

Theo

Yatağa uzandım ve Nikolai giysilerini ve ayakkabılarını çıkarmayı bitirirken ereksiyonumu yavaşça okşadım. Ona bakarken, hayatıyla ilgili çeşitli sorular - dövmeler, kâbusları - kafamda belirdi, ama onları uzaklaştırdım. Bu tür şeyleri sormaya hakkım yoktu, hele de birkaç gün içinde onun hayatından çıkacakken. günler.

Yatağın yanına doğru yürüdü ve çekmecedен kayganlaştırıcı ve prezervatif çıkardı. Dudağımı ısırdım, beklentim içimde kabarıyordu. Bu gece nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak ediyordum. Sert ve otoriter, neredeyse öfkeli olduğu zamanlar da vardı, şefkatli ve dikkatli olduğu zamanlar da. Hangisini tercih ettiğimi söylemek zordu.

Bir dizini yatağın üzerine koyarak avuçlarını göğsümde ve karnımda gezdirdi, sonra elini mastürbasyon yaptığım yerde benimkinin üzerinde kenetledi. "Harikasın," diye fısıldadı. "O kadar çok şey istiyorum ki, nereden başlayacağıma karar veremiyorum."

"Bir öpücük iyi olurdu."

Ağzının kenarı sinsice kıvrıldı. Yine de bana bir öpücük vermek yerine bacaklarımın arasına yerleşti. "Oral seks daha iyi olur, değil mi?"

Kollarımı başımın üzerine uzattım, seks tanrımın aklında ne varsa kendimi ona kurban ettim. "Seninim, mon grand."

Başını eğip dilini kesemde gezdirmeden önce yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Vücudumdaki tüm kan güneye doğru aktı. Sonra sanki şekerle kaplanmışım gibi uzun ve yavaş yalamalarla şaftımı yıkamak için hareket etti. Bu işi uzatmayı planladığı belliydi ve ben bundan şikâyetçi değildim. İçimde sıcaklık dalgaları yuvarlandı ve gözlerimi kapattım, benimle yoluna devam etmesine izin vermekten çok mutluydum. Dilinin ucunu sikimin başının etrafında döndürdü. "Devam et." Parmaklarımı kalın saçlarının arasına soktum. "Bu

çok iyi hissettiriyor."

Beni sıcak ağzına aldı. Uyluk kaslarım zevkten kasıldı. "Siktir, bebeğim."

Eli taşaklarımı yoğururken beni derinlere götürdü. Sonra serbest eli göğsüme geldi ve meme ucumu sıktı. Sırtım aşırı bir his yüküyle eğildi. "Minchia!"

Bir patlamayla çekip çıkardı, kapüşonlu kirpiklerinin altından bana baktı. "Benimle tekrar buluşacağını söyle. Aralık ayında." Dilini hassas başımın üzerinde gezdirdi ve ben ürperdim.

Üzerime üflerken ılık hava tenimin üzerinde geziniyor, benimle alay ediyordu. "Kabul et, Solnyshko. O zaman işini bitireceğim."

"Belki de onun yerine beni becermelisin."

Bir yalama daha. "Zorluk çıkarıyorsun. Birlikte sahip olduklarımızdan zevk aldığını biliyorum."

Yaptım ama onunla daha fazla zaman geçirmek daha sonra ayrılmamı imkânsız hale getirecekti. "Hayatıma, kariyerime dönmeliyim."

Başını eğerek beni tekrar emdi, sıkı emiş cennet gibiydi. Başımın tepesi onunkinin arkasına çarptı.

Boğaz. Siktir, çok iyi hissettirdi.

Devam etti, aşağı yukarı, daha hızlı ve daha hızlı sallanıyordu. Aletimin tekrar tekrar ağzının içinde kaybolmasını izlerken dişlerimi sıktım ve kısa süre sonra boşalma dürtüsü kasıklarımda yükseldi.

Bunun bitmesine hazır değildim.

Nefes nefese saçlarını tuttum. "Dur, mon grand. Devam edersen geleceğim."

Bir patlamayla beni bıraktı. "Yüzüstü yat."

Hevesle yuvarlandım. Bir yastık kaptı ve kalçalarımın altına kaydırarak kıcıımı yukarı kaldırdı. "Çok güzel," diye fısıldadı belimin derisine ve aşağı doğru öpmeye başladı. "Daha fazla zaman geçirmeyi kabul edeceksin, sana söz veriyorum."

Yüzümü kollarımın arasına sakladım, beni tekrar görme konusundaki ısrarından hem memnun oldum hem de dehşete kapıldım. "Nereye gideceğiz?"

Cazzo, ağzım. Neden böyle aptalca bir soru sordum ki?

"Sıcak bir yer." Dişlerini kıcıımın yanağına batırdı ve sikim altımda sarsıldı. "Seni tekrar küçük mayonla görebileceğim bir yer. Yeni Zelanda mı? Güney Afrika?"

Başka kimseyi görmeyeceğimiz yerler. Ya da tanıdığımız birini.

"Seni gitmek istediğin her yere götüreceğim," diye devam etti beni açarken.

Sonra konuşma yetimi kaybettim çünkü Nikolai dilini deliğime bastırıyordu. Nefesim kesildi, vücudumun her yerinde karıncalanmalar başladı. Mırıldandı ve devam etti, güçlü elleri beni yerimde tutuyordu. Alnımdan ter boşanıyordu ve sikimin çarşafın içine sızdığı nemli noktayı hissedebiliyordum.

Ve hiç durma belirtisi göstermedi.

"Sen. Bunu yapmayı planlıyorsun. Ben kabul edene kadar?" Zar zor konuşabiliyordum, nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyordu.

"Belki."

Merda. Sürtünme arzusuyla kalçalarım onun diliyle birlikte sallanmaya başladı. Neden bundan vazgeçmek için bu kadar hevesliydim? Şu anda onunla Yeni Zelanda'da bir tatil kulağa harika geliyordu. "Evet, güzel. Bu Aralık'ta. Tatil."

Nikolai hiç vakit kaybetmeden prezervatifi taktı ve ikimizi de kayganlaştırıcı ile yağladı. Sonra oradaydı, içime yavaşça itti ve bana alışmam için zaman tanıdı. Ellerini sırtımda ve kalçalarımda gezdirerek, beni okşayarak istikrarlı bir şekilde çalıştı. "İşte bu kadar. Sikimi içine al, solnyshko. Kahretsin, çok sıcak ve darsın."

Onu daha fazla içime almak için kalçalarımın açısı verdim ve nefes alma sırası ondaydı. Hiç kıpırdamadan durdu. "Dur. Seni incitmemeye çalışıyorum. Dün gece sana çok sert davrandım."

Ki bunu sevmiştim. Ve şimdi benimle ilgilenmesini de seviyordum. Ama yakında beni becermeye başlamazsa ağlayacaktım. "Lütfen, mon grand. Sana ihtiyacım var. Bunun için ölüyorum." Bir hırıltıyla kalçaları öne doğru fırladı ve aniden sonuna kadar girdi. Ben yatağa doğru inerken dudaklarından Rusça bir küfür döküldü. Aldığım zevk tarif edilemezdi.

Küçük şoklar tüm uzuvlarıma yayıldı ve görüşüm kısa bir anlığına dalgalandı.

Sonra beni itmeye başladı ve her seferinde prostatıma vurdu. İçimde sıcaklık dalgaları yuvarlandı ve aletimin yastığa sürtünme şekliyle birleştiğinde, boşalmam uzun sürmeyecekti.

Birden Nic çekildi. Omzumun üzerinden bakarken şaşkınlıkla göz kırptım ama o sadece kalçamı okşadı. "Yuvarlan."

"Oh, misyoner," diye alay ettim sırt üstü dönerken. "Birileri geleneksel hissediyor."

"Birisi sen geldiğinde yüzünü görmek istiyormuş gibi hissediyor."

Dudağımı ısırdım, onun bu çekici yönüne karşı çaresizdim. Adamın vücudunda bıçaklar ve kafatasları dövmeleleri vardı, ama yumuşak bir kalbi vardı. Bu ikilemi seviyordum, düzgün bir kutuya sığmamasını seviyordum.

Vahşı bir güzelliği vardı, tıpkı eski bir

Alexander McQueen tasarımı. Daha az punk ve daha çok Saville Row olması dışında.

Nikolai bacaklarımı kaldırdı ve devasa omuzlarının üzerine koydu. Sonra tekrar içeri girdi ve bana o muhteşem aleti verdi. Göz kapaklarım kapanırken ağzım açık kaldı ve kendimi okşama dürtüsüne direndim.

"Biz ayrıken bunu başkasının almasına izin vermeyeceksin," dedi, itişleri ihtiyacım olan yere vurmak için çok sığdı. "Beni duyuyor musun?"

Ciddi miydi? Yoksa biz sevişirken bu sadece seksi mağara adamı konuşması mıydı? "Ma dai. Birbirimizi tekrar görene kadar bekar kalmamı mı bekliyorsun?"

"Da."

Oh, Rus. Çok sıcak. İnledim, kasıklarımındaki baskı neredeyse bunaltıcıydı. Bu alay çok fazlaydı. Sanırım başımı salladım ama kim bilebilirdi ki? "On iki yaşımdan beri seks yapmadan bu kadar uzun süre geçirmemiştim."

"Bunu benim için yapacaksın."

Evet, yapardım. Tanrım, bu adam için her şeyi yaparım. Daha önce hiç kimseyle yatakta ya da yatak dışında böyle bir bağ hissetmemiştim. Sanki birbirimizi aylardır ya da yıllardır tanıyormuşuz gibiydi. Onlarca yıldır. İliklerime kadar işleyen temel bir bağ.

Derinlerden bahsetmişken, şimdi her seferinde prostatımı uyaran uzun vuruşlara devam ediyordu. Tenim aşırı hassaslaştı, sanki yüzeydeki tüyleri hissedebiliyordum. Ayak parmaklarımın ve el parmaklarımın uçlarını. Meme uçlarım. İhtiyaçtan çılgına dönmüş bir halde sırtımı dikleştirdim.

"İkimiz de test yaptıracağız," diye devam etti, sanki kabul etmem kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. "Ve sonra seni çiğ çiğ sikeceğim. Noel hediyem, deliğinden akan dölleri izlemek olacak."

Çok fazlaydı. Bir sonraki itişinde her yere fişkırıyordum, sıvı fiskiye karnımı ve göğsümü kaplıyordu. Hatta bazıları çeneme bile çarptı. Bu bir seldi, sadece dalga dalga gelen mutluluk verici bir basınçtı. Nikolai devam etti, ritmi asla

durdu ve orgazmım neredeyse bayılana kadar devam etti.

Yatağa doğru sarktığım da bacaklarımı bıraktı. Eğilerek dilini boynumda biriken meninin bir kısmının üzerinde gezdirdi. "Sen benimsin, luchik."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Bu adama karşı hislerimde boğuluyordum. Sanki beynimin içini, tüm güvensizlikleri ve kusurları görüyor ve inatçı özgüveniyle bunlara karşı koyuyordu. Bana tapıldığını, sevildiğimi ve bir insan olarak değer gördüğümü hissettiriyordu. Sanki düşüncelerimi duymak ve hakkımdaki her şeyi öğrenmek istiyordu. Sanki onun için seksten daha fazlasını ifade ediyormuşum gibi.

Bu olay gerçekleşmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Senin," diye fısıldadım, kendimi durduramıyordum.

Mavi bakışlarında karanlık bir memnuniyet vardı, bana bakarken gülümsemesi sahipleniciydi. Sonra bana sertçe biniyor, orgazmının peşinden koşuyordu. "Senin için boşalırken izle, bebeğim."

Sanki başka tarafa bakabilirmişim gibi.

Bakışlarımızı hiç kesmeden bir kükreme çıkardı. Kasları titredi ve sarsıldı; lateksin içinden içimde nabzının attığını hissedebiliyordum. "Blyad'!" diye gürledi sıkılmış dişlerinin arasından. Boynundaki haç dövmesi, omzundaki yıldız gibi dalgalandı.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Birden, vücudundaki bu semboller beynimde yer değiştirdi

-Ve ilham geldi. Fikirler anında aklıma geldi, o kadar netti ki gelecek yılın koleksiyonu için her parçayı, her tasarımı görebiliyordum. Oh, mamma mia. Evet, evet, bello e brutto.

Güzel ve çirkin.

Nefes nefese yığıldı, sonra yavaşça geri çekildi. Şakaklarından ter boşanıyordu ve ben bu muhteşem canavarı tepeden tırnağa yalamak istiyordum. Sevgi ve mutluluk göğsümün ortasında birbirine karışmış, beni sıkıca çekiyordu.

Onu sevebilirim.

Hâlâ prezervatif takılıydı, ayağa kalktı ve elini uzattı. "Kalk. Seni duşta yıkayacağım. Sonra da

uyumadan önce bir film izleyecek ve tatil planlarımızı konuşacağız."

Ve ben dünyanın en büyük aptalıydım, çünkü tek bir itirazda bile bulunmadım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nikolai

| Suikastçıyla bir konuşma daha yapmanın zamanı gelmişti.

Dün güvenlikçim Theo'nun arkadaşı Giulio'nun kimliğini keşfetti. Bir mafya prensi mi? Sicilyalı suikastçıların onu öldürmeye çalışmasına şaşmamalı.

Ama bu benim için her şeyi daha karmaşık ve tehlikeli hale getirdi. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Ofisimden çıktım ve kıça doğru ilerledim. Alessio baş tarafa geçerken köşeyi döndüm. Giulio ve Theo güvertede idi, gülüyor ve içiyorlardı. İyi oldu. Bu bana suikastçıyla yalnız kalabileceğim bir an verecekti. Kapının karşısındaki kanepeye oturdum ve beklemeye başladım.

Alessio ortaya çıktığında Rusça "Bir kelime" dedim.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Onu tedirgin eden bir şey mi vardı? Sessizce yanıma geldi ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Biraz araştırma yaptım,"

dedim. "Yaptın mı?"

"Evet ve keşfettiğim şeye çok şaşırdım. Alessandro Ricci." Isık çaldım. "Ben olsam asla

tahmin ettim."

Tepki yok. "Ve?"

"Ve yatımda ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

Beni yatıştırmak istercesine avuçlarını kaldırdı. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Gemiye adım atmadan önce burada olduğunu bilmiyordum."

Ona inansam mı inanmasam mı emin değildim. "Bir tesadüf. Öyle mi?"

"Yatınıza gelmeyi ben seçmedim."

"Ya genç Ravazzani? O benim kim olduğumu biliyor mu?" "Biliyor."

Tahmin etmiştim ama onaylanması beni kızdırdı. "Seni öldürebilirim, değil mi? Kafana bir kurşun sıkar ve seni köpekbalıklarına bırakırım."

"Peki senin solnyshko bu konuda ne derdi?" Orospu çocuğu. Dün gece etrafta çok fazla şey göstermiştim.

Theo. Onun benim zayıf noktam olduğu açıktı. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum - nefret ettiğim bir his.

Kendimi tehdit altında hissettiğimde tehlikeli, ölümcül şeyler oluyordu.

Alessio sanki ruh halimi sezmiş gibi sessizliğin içinde konuştu. "Benim tek amacım Giulio'yu güvende tutmak. Senin sırrın ya da Theo ile olan ilişkin umurumda değil. Giulio'yu İskoçya'da kimin öldürmeye çalıştığını öğrenir öğrenmez, onları öldürmeye gideceğim."

Sözleri samimi görünüyordu. Yine de ona güvenmiyordum.

Ama yaşamasına izin verebilirim. "Benim için bir iyilik yapacaksın."

Çenesi gerildi ama bu işin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar deneyimliydi. "Sana söz veriyorum."

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Neden? Bana bir seçenek mi sunuyorsun?" Akıllı adam. "Hayır, vermiyorum."

"O zaman bu konuyu daha fazla tartışmayalım. Size asistanımın adını ve numarasını vereceğim. Onun aracılığıyla program yaparsınız." Derin bir nefes aldı. "Benim de bir isteğim var."

Bu ne cüret. Küçümsedim. "Benimle pazarlık yapmaya mı cüret ediyorsun?"

"Onu kimin öldürmek istediğini ne kadar çabuk öğrenirsek, o kadar çabuk gideriz. Biraz araştırma yapmak için ödünç alabileceğim izi sürülemeyen bir dizüstü bilgisayarınız var mı?"

İkisinin de mümkün olduğunca çabuk gitmesini istediğim için bu ricayı kabul ettim. "Sana daha iyisini yapacağım. Ama başka bir iyiliği kabul etmelisiniz."

Yüzündeki ifadeyi ve vardığı sonucu görebiliyordum. Ellerimi kaldırdım. "Bu başka bir iş değil. İstemiyorum-" Güvertedeki çifte bir bakış attım, sonra sesimi alçalttım. "Onun bilmesini istemiyorum. Sen ve Ravazzani ona söyleyemezsiniz. Asla."

"Hiç mi? Bu büyük bir iyilik." Uzun bir süre bana baktı, bunu düşündü. "Karşılığında teklif ettiğin şeyin buna değeceğini nereden bileceğim?"

"Güven bana, buna değer. Kimliğini bu kadar çabuk nasıl öğrendim sanıyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ama "İyi" dedi.

"Mon grand! Beni özleyiyor muydun?"

Theo yaklaşırken döndüm, onu izlerken omuzlarımdaki gerginlik azaldı. O küçücük mayonun içindeki vücudu suç sayılabilecek bir şeydi. Şık hatları ve pürüzsüz kaslarıyla, şimdiye kadar kurduğum tüm fantezilerin gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Alessio odadan çıkıp güverteye giderken ben de Theo'yu selamlamak için ayağa kalktım. Kimin gördüğünü umursamadan onu öpmek için kendime doğru çekmekten kendimi alamadım. "Her zaman, solnyshko."

Theo beni sandalyeye itti ve kucağıma kaydı. Teni sıcak ve ipeksiydi ve tırnaklarını bugün koyu menekşe rengine boyadığını fark ettim. Elini tuttum ve arkasından öptüm.

Theo alnını şakağıma dayadı. "Cilamı beğendin mi?"

"Evet. Neden mor?"

"Birincisi, bu patlıcan, ikincisi de bu akşam yemekte giyeceğim kazakla uyumlu olduğu için."

"Bu kazak sizin tasarımlarınızdan biri mi?" "Evet."

"O zaman seveceğimi biliyorum."

Gömleğimin yakasına fiske vurdu. "Neden benim kıyafetlerimden hiçbiri sende yok? Dolabın benim dışımdaki tüm tasarımcıların kıyafetleriyle dolu."

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman alışverişe gitmedim ve bunu benim için yapması için birini tutmadım. Giysilerin markası benim için önemli değildi ama bunu Theo'ya söylemeyecek kadar akıllıydım. "Kişisel alışverişçimden biraz almasını isteyeceğim."

"Zahmet etmeyin. Sana birkaç parça göndereceğim." Avuçlarını göğsümün üzerinde gezdirdi. "Belki birkaç tane de yeni tasarlarım."

Ağzımın kenarları kıvrıldı. "Bu hoşuma giderdi. Aynı olduğumuz zamanlarda beni düşündüğünü bilmek isterim."

Derin bir iç çekti. "Seni düşünüyor olacağımı biliyorsun. Başka pek bir şey yapamayacağıma dair içimde korkunç bir şüphe var."

Göğsüm sadece bu adamın yanında yaşadığım o garip mutlulukla genişledi. Birlikte bir yolculuğa daha çıkmak için yalvarıp yakarmıştım çünkü onu bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyordum. Tatilleri birlikte geçirme sözü, önümüzdeki birkaç ayı onsuz geçirebilmemin tek yolu olacaktı.

"Aynen, luchik," diye itiraf ettim.

Eğilerek beni usulca, tatlı tatlı öptü. Aşık insanların öpüştüğü gibi, sanki hayatta kalmak için diğer kişinin dudaklarına ihtiyaç duyuyorlarmış gibi. Ayrıldığımızda, "Telefon seksiyle aran nasıl?" diye fısıldadı.

Çıplak bir Theo'nun telefonumda mastürbasyon yapmasını izleme fikri kasıklarına bir şehvet ateşi düşürdü. Ama bu

çok riskliydi. Benim gibi bir adam için imkansızdı. Görev yerim olan Almanya'ya döndüğümde neredeyse hiç yalnız kalmıyordum. Etrafım adamlarımla çevriliydi, her saat çalışıyordum.

Tereddüt ettiğimde geri çekilmeye çalıştı. "Unut gitsin. Yapmamalıydım-"

"İstiyorum," dedim hızla, onu sıkıca kavrayarak. "Ama işim zorlu ve alışılmadık saatleri var."

Birinin eşcinsel olduğumu öğrenmesinin benim için ne kadar tehlikeli olacağını ona söyleyerek durumu nasıl daha da kötüleştirebilirdim? Theo'yu yanımda istiyordum ama onunla birlikte olmaktansa mutsuz kalmanın daha güvenli olduğunu biliyordum.

Omuz silkmeye çalışırken hayal kırıklığı ve incinmişlik bakışlarına yansdı. "Anlıyorum. Zaten çok meşgul olacağım."

"Theo-"

Theo aniden kucağımda doğruldu. "Bello? Her şey yolunda mı?"

Giulio ve Alessio bize doğru yürüyorlardı, yüz ifadeleri sert ve öfkeliydi. Giulio çenesini bana doğru eğdi. "Nic ile bir dakika yalnız kalmam gerek."

Demek suikastçı erkek arkadaşına konuşmamızdan bahsetmiş. Mafya prensi onlar için başka bir seçenek olduğu yanılgısına mı kapılmıştı? Çünkü onu doğru yola getirmekten çok mutluydum.

Giulio'nun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. Kimsenin gözümü korkutmasına izin vermeyecektim.

Theo'nun sesi endişeyle doluydu, "Mon grand?" dedi.

İlgisini takdir ediyordum ama bir tane şımarık İtalyan çocukla başa çıkabilirdim. Theo'yu ayağa kaldırdım, sonra başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Sorun yok, Solnyshko. Bize bir dakika ver."

Tartışmak yerine başını salladı ve Giulio'ya doğru yürüdü. Birkaç kelime konuştular, Giulio Theo'ya kalmasına gerek olmadığını ve bunun uzun sürmeyeceğini söyledi. Alessio, Theo'nun güverteye tek başına çıkmadan önce kolunu sıvazladığı uzun bir dizi hızlı İtalyanca ekledi.

Omuzlarının kederli duruşu hoşuma gitmemişti. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu ve bunu daha sonra nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ofisime," diye bağırdım ve salondan çıktım.

Bu lanet İtalyanlar geldiklerinden beri başıma beladan başka bir şey açmamışlardı. İlya haklıydı, onları hemen öldürmeliydim.

Bu hatayı düzeltmenin zamanı gelmiş olabilir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Theo

S, bir şeyler çok yanılttı.

Belli ki Giulio ve Alessio Nikolai hakkında benim bilmediğim bir şey biliyorlardı. Nic'in karanlık bir geçmişi olduğundan hep şüphelenmiştim ama Giulio'nun geçmişi düşünüldüğünde, belki de düşündüğümde daha kötüdür.

Bir şezlonga kayarak suya bakarken beynimin bu konuyu tekrar tekrar düşünmesine izin verdim. Az önce beni özel bir toplantı için salondan attılar, bir suikastçı, bir mafya prensi ve bir Rus oligark. Bu üçünün konuşacak neyi olabilirdi ki?

Kırmızı bayrak!

Haftalardır bu adamla yatıyordum, ona yakınlaşmıştım. Ona aşık oluyordum. Belki de bir kaçamaktan fazlasını istediğimi itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Bu da artık kafamı kumun içinde tutamayacağım anlamına geliyordu; neler olup bittiğini öğrenmenin zamanı gelmişti.

Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordunuz ve dikkat etmemeyi seçtiniz.

Evet, bu doğruydu. Tüm işaretler oradaydı. Saklanma, gizlilik. Telefonda seks yapmayı reddetme. Silahlar, korumalar. Bu adamla ilgili o kadar çok kırmızı bayrak vardı ki kızıla boğuluyordu.

Ama Giulio bir şey bilse bana söylemez miydi? Arkadaşım yeni tanıştığı Nic'i korumazdı. Hayır, Giulio bana bunu yapmaz. Yalan söylemek konusunda ne hissettiğimi biliyordu. Peki, neler oluyordu?

Öğrenmek zorundaydım.

Ama içeri girdiğimde gitmişlerdi.
Kulak misafiri olmamı istemedikleri için mi?

Başka bir kırmızı bayrak.

Ne yapacağımı düşünerek parmağımdaki yüzüklerden birini çevirdim. Onları bulmaya çalışmalı ve Nic'ten cevaplar mı istemeliydim? Ya da Giulio'dan? Bana karşı dürüst olurlar mıydı?

Sikerim böyle işi. Onları bulacaktım. Kenara itilip yalan söylenmekten daha iyisini hak ediyordum. Nic'in ofisi. Takip etmeyeceğimi bildiği için gideceği tek yer orası olacaktı.

Yatın derinliklerine doğru süzülürken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmadı. Dar koridorlardan geçtim ve yavaşça kapalı ceviz kapıya yaklaştım.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda içeriden sesler duydum. "... Fausto Ravazzani ile iş yapmaya niyetim yok." Bu Nic'ten geldi ve durakladım.

Giulio, Nic'i babasıyla mafya işine mi sokuyordu?

Sonra arkadaşım konuştu. "Teklif ettiğim şey bu değil. Bu seninle benim aramda kalacak."

"Peki ya Golubev?" Nic sordu.

"O yaşlı," diye cevap verdi Giulio, "başka bir çağdan. Sen ve ben orada çok para kazanabiliriz."

Uzun bir sessizlik oldu. Çok para kazanmak mı? Birlikte mi?

Nasıl?

Kulak misafiri olmayı sevmezdim ama artık hiçbir şey beni bu kapıdan uzaklaştıramazdı. Ayrıca, mahremiyet

Yabancılar. Önümüzdeki birkaç ay boyunca çıplak selfie'lerle hediye etmeyi planladığınız adam değil.

Nic, "Bunu daha önce yaptınız mı?" diye sordu.

Giulio kendinden emin bir şekilde, "Elbette," diye karşılık verdi. "Frankfort, Hamburg. Zadar, Tiran. Korfu. Önlem olarak bir yerde çok uzun süre kalmadım. Alessio ve ben Sicilyalılarla anlaştıktan sonra kök salmaya hazır olacağım. İşimi büyüteceğim. Neden Malaga değil?"

İspanya hakkında konuşuyorlardı, ama hangi iş? Giulio neye karışmıştı? Ve Nic neden bu işe katılabiliyordu? Yatırımcı olarak mı?

Gizlice dinlemenin sorularına cevap vermesi gerekiyordu, daha fazlasını sorması değil.

"Bunu düşüneceğim," diyordu Nic. "Bunu halkımla tartışacağım."

"Bunu yap ve bize haber ver," diye emretti Giulio. "Şimdi, sanırım Alessio biraz araştırma yapmak için bir dizüstü bilgisayar istedi?"

"Beni takip edin. Seni güvenlik odasına götüreceğim."

Merda! Gidiyorlar mıydı? Nefesimi tuttum ve ne yapacağımı düşündüm. Koridorda saklanacak bir yer yoktu-

Giulio'nun sesi beni durdurdu. "Eğer onun tehlikede olduğunu düşünüyorsam, eğer ona söylenmesi gerektiğini düşünüyorsam, bunu yapacağım. Nasıl bir adamla aynı yatakta olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Ayaklarım yere sabitlenmişti. Ben mi? Tehlikede miyim? Bir oligarktan mı?

Nefesimi tuttum ve Nic'in cevabını duymayı bekledim.

Nic homurdandı, "O tehlikede değil Ravazzani. Benden değil."

"Güzel," dedi Giulio. "Bu şekilde kalmasını sağla."

Kapalı kapıya kaşlarımı çattım. Arkadaşım, bir mafya prensi.

-Yattığım adamı bana fiziksel olarak zarar vermemesi için tehdit mi ediyordu?

Çünkü bu Nic'in yapabileceği bir şey miydi?

Bunu aklım almıyordu.

Sonra Nic'in sesi kızgın çıktı. "Ben aptal değilim, çocuk da değilim. Risklerin farkındayım ve onu hayatımdan korumak için her şeyi yapıyorum. Gelecek hafta Paris'e dönecek ve hiçbir şeyden haberi olmayacak."

"Ama belki de kalbi kırılmıştır," dedi Giulio. "Ama hayatta," diye karşılık verdi Nic.

Yaşıyor! Ma che cazzo? Tam tersi bir olasılık olduğu için mi?

Farkında olmadan ölüme bu kadar yakın mıydım?

Kanım buza dönüştü. Tanrı aşkına, neden kimse bana Nic'in boş zamanlarında insanları öldürdüğünü söylememişti?

Daha fazla dayanamadım. Yeterince duymuştum.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak, boş bir kamara bulana kadar koridorda ilerledim. İçeri süzıldüm, kapıyı kapattım, kapıya yaslandım ve nefes almaya çalıştım.

"Risklerin farkındayım ve onu hayatımdan uzak tutmak için her şeyi yapıyorum."

Neden?

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Çılgıncaydı. Sonuçlara mı atlıyordum? Belki de Nic beni inandırdığı gibi önemli bir iş adamıydı. Bir katil olamazdı. Olabilir miydi?

Giulio ve Paolo da dahil olmak üzere tehlikeli adamlar tanıyordum. Alessio. Hepsi kesinlikle insan öldürmüştü. Ama onların yanında kendimi hiç güvende hissetmemiştim.

Yine de hiçbirisiyle yatmamıştım. Hiçbirini sevmemişim. Tanımadığım birini nasıl sevebilirdim ki?

Telefonumun kilidini açtım.

Nic ile ilk tanıştığımızda, Nikolai Kuznetsov hakkında internette bilgi aramıştım ama hiçbir şey bulamamıştım. Ama artık elimde daha fazlası vardı.

Bir tarayıcı açtım ve yazmaya başladım.

Onun adını ve tartıştıkları Golubev'i arattım. Birkaç Rus web sitesi çıktı. Hiçbirini okuyamadım ama taradım. Bütün adamlar

Fotoğraflarda Nikolai'nin omzundaki dövmenin aynısı vardı. Bir yıldız. Bu bir şeyi mi simgeliyordu?

Başka bir arama. Bu sefer sonuç aldım. Yıldız dövmesi Bratva'da yüksek rütbeli bir memur anlamına geliyordu.

The. Bratva.

Neredeyse telefonumu düşürüyordum. Madre di dio. Lanet olası Rus mafyası. İnsan kaçakçılığı, uyuşturucu ve fuhuşla kötünün de kötüsüydu.

Nikolai parasını böyle kazanıyor, bu yatı ve Paris'teki süiti böyle karşılıyordu. Giulio'nun birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda Nikolai'nin beni öldürmesinden endişe etmesine şaşmamalı. Bratva, LGBTQ+ topluluğunu İtalyan mafyasından bile daha az kabul ediyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Nikolai sırrının ortaya çıkmasını göze alamazdı. Ve o sır bendim.

Midem bulandı. Kahvaltımı kusmamak için eğilerek birkaç derin nefes aldım. Boğazım öfke ve acıyla yanıyordu, en çok da kendime. Ne kadar aptalmışım?

Tüm tehlike işaretlerine rağmen, bir canavara aşık olmuştum.

Ve Giulio biliyordu. Neden bana söylemedi? Yakın olduğumuzu sanıyordum. Paolo öldüğünde bir hafta boyunca omzumda ağlamıştı. Güvende kalması için Nikolai'nin yatını kullanmasını teklif ettim. Onun için her şeyi yapardım.

Peki sadaketime ve nezaketime nasıl karşılık vermişti? Nikolai'nin sırrını benden saklayarak. Tatilimizin sonunda beni öldürebilecek bir Bratva patronuyla yatmama izin vererek. Mon dieu, ihanet.

Gözlerimin arkası acıyordu ama kaybedecek zamanım yoktu. Burada kalamazdım. Bu yattan ve içindeki herkesten mümkün olduğunca çabuk kaçmalıyım.

Doğrulup rehberimi açtım. Zengin bir tasarımcı arkadaş olan André'nin numarasını buldum.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Bonjour, mon ami! Akdeniz'de bir yatta olduğunuzu sanıyordum."

"Bonjour, André. Beni alması için birine ihtiyacım var. Helikopteriniz müsait mi?"

"Senin için elbette. Ama söyle bana. Her şey yolunda mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Arkadaştık ama André'yi bu karmaşanın içine sürüklemek istemiyordum. "Stüdyoda acil bir durum var ve hemen Paris'e dönmem gerekiyor. Yat çok yavaş, n'est-ce pas?"

"Oui, oui," dedi André gülerek. "Muhteşem hayatınızın sıkıntıları bunlar, ha? Bana yerini mesaj at, hemen sana göndereyim."

"Merci. Sen bir cankurtaransın." Giulio'nun güvenliğim konusundaki korkularına inanmak gerekirse, belki de kelimenin tam anlamıyla.

Ve bana kendisi söylemediği için onu sikeyim.

Kamaradan dikkatlice çıktım ve dümene gittim. Bu biraz zor oldu. Daha önce buraya çıkmaya cesaret edememiştim, bu yüzden varlığımı karşılayan şok olmuş yüzler beni şaşırtmadı.

Mümkün olduğunca dostça ve tehditkâr görünmemeye çalıştım. "Affedersiniz. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Paris'te acil bir durum var. Bir arkadaşımın beni alması için helikopterini göndermesini rica ettim. Tam yerimizi öğrenebilir miyim?"

Kumandadaki iki adam tereddüt etti ve birbirlerine baktılar. Yetkilileri yerimizden, Bratva patronlarından haberdar edeceğimden mi endişeleniyorlardı?

Ben de kendimce bir yalan uydurdum. "Nikolai gittiğimin farkında." Ya da yakında olacaktı. "Ama depolarımdan birinde yangın çıktı ve geri dönmek için can atıyorum. Lütfen bana helikopterin bizi nerede bulabileceğini söyler misiniz?"

"Önce Bay Kuznetsov'a sormadan bu bilgiyi veremeyiz."

"Tabii ki." Telefonu işaret ettim. "Ara onu. Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Adamlardan biri telefona uzandı ve ağzım kurudu. Yaklaşarak, telefonumu kaydırıyormuş gibi yaptım, dünyayı umursamıyordum ama aslında kontrol panelini yakınlaştırıyor ve André'ye göndermek için fotoğraf çekiyordum.

"Telefonu açmıyor," dedi telefondaki adam. Kaptan, "İlya'yı deneyin," diye önerdi.

Elimi salladım. "Buna gerek yok. Gidip onlardan birini bulacağım ve hemen sizi aramalarını sağlayacağım. Merci!"

Oradan ayrıldım, sonra fotoğrafları incelemek için boş bir odaya daldım. Tam orada buldum. Enlem ve boylam. Fotoğrafları André'ye gönderdim. Bir başparmak yukarı emojisiyle yanıt verdi ve ardından ikinci bir mesaj attı:

Pilot bir saat, belki biraz daha fazla dedi.

Bir saat hayatta kalabilirdim. Gülebilir ve rol yapabilirdim, içimde hissettiğim yıkıma dair en ufak bir ipucu bile vermezdim. André'ye bir kalp gönderdim.

Sonra kafama gittim ve yüzüme soğuk su çarptım. Bir saat. Altmış dakika oldu. Üç bin altı yüz saniye.

Ondan sonra Paris'e dönecek, Nikolai'nin numarasını bloke edecek ve olanları unutacaktım.

Cazzo, çok aptalmışım. Bütün o kırmızı bayraklar ve ben hepsini görmezden geldim.

Suçlamalar sonrası içindi. Şu anda helikoptere binene kadar soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

Önce toparlanmam gerekiyordu. Bunu hızlı ve sessizce yapmalıydım, Nikolai'nin kimliğini bildiğimi asla ele vermemeliydim. Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer gitmemi engellemek istiyorsa, bunu kolayca yapabilir, beni öldürüp cesedimi denize atabilirdi.

Ölmek için fazla güzeldim.

Bu yüzden ayrılışımın inandırıcı olması gerekiyordu. Ve Nikolai'ye peşimden gelmemesi için bir sebep vermeliydim. Asla.

Bacaklarım titreyerek antalarımı bulmak için aceleyle kamarama gittim.

ONUNCU BÖLÜM

Nikolai

| Theo'ya yalan söylemeyi sevmiyordu.

Aramızdaki ilişkinin dürüst ve açık olmasını isterdim ama hayatımın doğası buna izin vermiyordu. Yine de bu, bu konuda suçluluk hissetmekten muaf olduğum anlamına gelmiyordu.

O daha iyisini hak ediyordu. Umursamayacak kadar bencildim. Ona gerçeği söylememek anlamına gelse bile, onu elimden geldiğince uzun süre istedim.

Sonraki bir saatin büyük bir kısmında, Ilya'nın da dinlediği telefon görüşmeleriyle dikkatim dağıldı. Tatilde olmama rağmen bekleyemeyecek birçok karar vardı. Doğrusu, pakhan olmak çok yorucuydu.

Münih'teki avtoritetlerimden biri olan Viktor'un şikâyetlerini sıralamasını dinlerken pencereden dışarı baktım. Zar zor dinledim. Bugün hava çok güzeldi ve Theo ile güvertede olmayı, güneşin tadını teninde hissetmeyi, ona yağ sürmeyi arzuluyordum. Ünlüler, moda ve ilgimi çekmeyen diğer şeyler hakkında gevezelik etmesini dinliyordum. Neyi seviyorsa, onunla ilgili her düşüncesini ve fikrini duymak istiyordum.

Yalnız olmaktan, zamanımın her parçasını Bratva'ya vermekten yorulmuştum. Ölene kadar sahip olacağım tek şey bu muydu?

Ilya'nın telefonu çaldı. Yere baktı ve sonra ayağa kalkarak cevap vermek için uzaklaştı. Pek dikkat etmedim. Ama İlya dönüp eliyle bir kesme hareketi yaptığında gözlerimi ovuşturdum ve başımı salladım.

Hiç durmadı mı?

Telefonuma doğru eğilerek, "Birlikte çalışın yoksa taşaklarınızı keserim Viktor," diye bağırdım. Sonra bağlantıyı kestim. "Ne?" Ilya'ya ters ters baktım.

"Theo köprüye gitti ve yerimizi sordu. Paris'te acil bir durum olduğunu ve bir helikopterin onu almak için buraya geleceğini söyledi."

Helikopter
mi?

Acil durum
mu?

Ayağa fırladım. "Ne oluyor lan? Ne kadar oldu?" "Yirmi dakika önce."

Blyad'! "Ve hemen bizden birini aramadılar mı? Onları ayak tırnaklarından asacağım."

Aceleyle kapıya yöneldim, Ilya da arkamdan geldi. "Kaptan denediklerini ama ikimize de ulaşamadıklarını söyledi." dedi. Omzumun üzerinden ona ters ters baktığımda omuz silkti. "Sana söyledim, burada hizmetim bok gibi."

"Theo'ya yerimizi söylediler mi?"

"Hayır, önce onay almaları gerektiğini söylediler. Theo sizinle konuşacağını söyledi ve sonra köprüden ayrıldı."

Ilya ve ekibiyle daha sonra ilgilenecektim. Şu anda Theo'yu bulmam gerekiyordu. Neden beni görmeye gelmemişti? Paris'e dönmesi gerekiyorsa, onu geri getirmenin bir yolunu bulacaktım.

Neden önce bana söylemedi?

Neden yapsın ki, diye fısıldadı vicdanım, ondan bu kadar çok şey saklamışken?

Bu farklıydı. Bu onun beni terk etmesiydi.

Midem düğüm düğüm oldu. Onu kaybetmeye henüz hazır

değildim. Onu bulmalı ve kalmaya ikna etmeliydim. Belki de

Bu acil durum burada ya da Paris'teki asistanı tarafından halledilebilir. Onu tatilimizden alıkoyacak kadar felaket ne olabilir?

Kamaralara doğru ilerlerken güvertedeki hareket gözüme çarptı. Theo. Tamamen giyinmişti ve çantaları yanındaydı, tüm çantaları.

Aniden durdum ve yönümü değiştirdim. Ona yaklaşıırken "Theo," diye seslendim.

"Oh, güzel. Buradasın." Bana yavan bir gülümseme verirken güneş gözlüklerini çıkarmadı. Omuzları gergin, duruşu sertti. Dolabımdaki fast-fashion gömleği bulduğu ve şirketin kullandığı güvensiz çalışma koşulları hakkında otuz dakika boyunca bana ders verdiği zamanki gibi görünüyordu.

Kafamın içinde uyarı zilleri çalmaya başladı. "Anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Özür dilerim," dedi. "Paris'te acil bir durum var. Tatilimizi kısa kesmek zorundayım."

"Ne acil durumu?"

"Depolardan birinde yangın çıktı. Üzgünüm Nikolai, ama gerçekten geri dönmeliyim."

"Asistanınız ya da başka biri halledemez mi?" Araya girdim ve sesimi alçalttım. "Seninle işim henüz bitmedi."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Gerçekten üzgünüm."

Hayal kırıklığı içime çöktü. "Anlıyorum. Kaptana bizi karaya doğru çevirmesini söyleyeceğim. Bu sadece-"

"Gerek yok. Bir arkadaşımı aradım ve benim için helikopterini gönderiyor."

Ekibimin yerimizi bildirmediğini sanıyordum. "Onları nereye yönlendireceğinizi nasıl bildiniz?"

"Enlem ve boylamı buldum. O kadar da zor değildi."

Gözlerini göremiyordum ve bundan nefret ediyordum. Neden bu kadar mesafeli, bu kadar yapmacık davranıyordu? Bu sabah onu

Adımı haykırıyordu. Ve şimdi bu öğleden sonra, sanki yeterince hızlı kaçamıyor gibiydi.

Avucumla çenesini kavradım. "Neden önce bana gelmedin?"

Her zaman yaptığı gibi içimde erimek yerine kıpırdamadan durdu. Sonunda güneş gözlüklerini kafasına geçirdi. Gözleri düzdü, her zamanki muziplikleriyle ışıldamıyordu. "Meşguldün ve zaman yoktu. Beni affet."

Ilya aniden arkamdaydı. Rusça, "Helikopter sancak tarafından yaklaşıyor," diye mırıldandı.

Blyad'! Şimdiden mi?

Her şey çok hızlı geliyordu. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Kriz anlarında sakın kalmakla ünlüydüm ama şu anda çözülüyormuşum gibi hissediyordum. "Seni Paris'e götürebilirdim."

"Biliyorum. Ama en iyisi bu."

"Bu bir helikopter mi?" Giulio ve Alessio güvertede yürüyor, ikisi de uzaklara bakıyordu. "Neler oluyor?"

Theo'nun sesi cevap verirken mesafeli kaldı, "Paris'te acil bir durum var. Üzgünüm ama hemen gitmem gerekiyor."

Suikastçı ve Giulio bakiştılar, sonra suikastçı Rusça, "Tüfeğimi. Onu istiyorum."

"Çok kötü," diye karşılık verdim. "Onu alamayacaksın." Ilya ve mürettebat bir tehdide karşı silahlanmış olacaktı ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Suikastçının da silahlanmasına ihtiyacım yoktu.

Helikopter yaklaştı. Theo dönmeye başladığında bileğini tuttum. "Bekle."

"Evet?"

Ne zaman bu kadar soğuk, bu kadar mesafeli oldu? Bundan nefret ediyordum. Onu salona, güvertedeki kulaklardan uzağa götürdüm. "Tatillerde görüşürüz, tamam mı?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Birlikte güzel vakit geçirdik, o yüzden bu konuyu burada bırakalım."

Kulaklarıma kan hücum etti ve tenim ısındı. Güzel bir zaman mıydı? Bu sadece tek taraflı mıydı?

Son birkaç günden sonra buna inanmadım. Zorlamaya karar verdim. "Theo. Lütfen, Luchik. Seni bir yere götürmeme izin ver. Yüzebileceğimiz ve sevişebileceğimiz özel bir plaja-"

"Dışarıda mısın?"

Bu soru beni ürküttü. Ağzım açıldı, sonra kapandı. Cevap vermek istemedim.

Yapamadım.

Helikopter dışarıya inerken rüzgâr etrafımızda dönüyordu ama Theo ve ben hareket etmedik. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama mümkün değildi.

Sonunda geri adım attı. "Nic, bunu yapamam. Kapalı olduğun çok açık ve ben senin gizli sevgilin olmayı reddediyorum. Ben böyle biri değilim."

"Bir yolculuk daha. Tek istediğim bu."

"Bu bir hata olur. Birileri zarar görmeden bu işe bir son vermeliyiz."

İçten içe anlıyordum. Ama ona sonsuza dek veda etmeye hazır değildim. Yalvarmamı mı istiyordu? "Lütfen, Luchik, tekrar düşün. Açıkça eşcinsel olmam mümkün değil ama-"

"Hayır." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve başını salladı. "Yapamam. Ama bunun için teşekkür ederim. Çok eğlendim."

Eğlence mi? Onun için tüm bunlar bu kadar mıydı? Ona biraz daha tutunmak için çaresizce uzandım ama o temiz havaya, helikoptere doğru ilerledi. "Gitmek zorundayım."

Sonra benden uzaklaşmaya başladı. Göğsüm uyuşmuş bir halde onu takip etmekten başka çarem yoktu. Güvertede kimse yoktu ama Ilya'nın yakınlarda bir yerde nöbet tuttuğuna şüphe yoktu.

Helikopterin açık kapısından Theo'nun çantalarının çoktan uçağa bindirildiğini görebiliyordum. İkimiz dev makinenin yanında garip bir şekilde durduk. Kafamın karışması için bir bahanem vardı. Ama Theo neden bu kadar sessizdi?

"Hoşça kal, Nikolai." Sesi aceleyle çıkmıştı, sanki gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

Nic ya da mon grand değil. Nikolai. Çok resmi.

Bundan nefret ediyordum. Ona uzandım ve önüme çektim, kollarımı bir kez daha ona sarma ihtiyacı duydum. "Kendine dikkat et, Luchik. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara." Ona kullan-at telefonlarımdan birinin numarasını vermiştim ve artık onu asla yok etmeyecektim.

Kısa bir an için bana doğru sarktı ve yüzünü boğazıma bastırdı. Sanki kokumu ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni içine çektiğine yemin edebilirim. Ya da belki de ona yaptığım şey buydu, kim bilir?

Başka bir şey söylemeden omzumu sıktı ve geri çekildi. Panik içimi doldurdu, bir yumruk içimi sıktı. Ama hiçbir şey yapamadım.

Sonra içeri tırmandı. Kapı kapanmadan önce bana küçük, gergin bir gülümseme verdi. Helikopter çok geçmeden havalanarak onu benden uzaklaştırdı.

Hareket edemiyordum, ayaklarım güverteye yapışmıştı. Orada durup izledim. Gitmişti. O gitmişti. Kafamı toparlayamıyordum. Buna hazırlıklı değildim.

Helikopteri artık göremediğimde salona geçtim. Orada büyük bir bardak sert Rus votkası doldurdum, sarhoş olmak istediğimde içtiğim türden.

İlya elinde bir tabletle içeri girdiğinde ikinci kadehimi yeni bitirmiştim. "Bunu görmeyen gerek," dedi.

"şimdi olmaz. Bayılana kadar içmek istiyorum."

"Güven bana. Görmek isteyeceksin." Kendini yanıma indirdi ve cihazın kilidini açtı. Yatın güvenlik yazılımını yüklemişti. "İzle."

Kameralardan birinin görüntüsü oynamaya başladı. Theo'ydu. Ofisimin dışındaki koridordaydı, kapıda durmuş beni dinliyordu. Doğruldu, vücudum alarmdaydı. "Bu ne zaman oldu?"

"Ravazzani ve Ricci ile buluştuğumuz zaman."

Blyad"! Theo konuşmamıza kulak misafiri mi oldu? Konumumla ilgili spesifik bir şey söylenmedi, sanmıyorum ama bağlamdan suçlu olduğum anlaşılabilirdi.

"Şimdi bunu izle," dedi Ilya, bazı düğmelere basarak. "Bunu kesinlikle görmek isteyeceksiniz."

Düğmeye bastı. Arayan Theo'ydu, boş kamaralardan birinde mesajlaşıyordu. Başparmakları klavyenin üzerinde gezindi, sonra camı kaydırды. Bir uygulama mı açıyordu? Kaşlarını çatdı, telefonunda gezinmeye ve yazmaya devam ederken alnında hayal kırıklığı çizgileri belirdi.

Sonra şaşkınlıkla sarsıldı.

Telefonuna daha yakından baktı, gözleri yuvarlak ve genişti. Bir saniye sonra duvara doğru yığıldı. Yüzündeki ifade ... harap olmuştu. Yıkılmıştı. Şaşkınlık ve kafa karışıklığının ardından acı ve korku geldi. Ve o anın geldiğini biliyordum. Kim olduğumu, ne olduğumu öğrendiği andı.

Sikeyim.

Sevdiğim adamın hasta olacakmış gibi belinden bükülmesini izlerken boğazım düğümlendi.

Onu hasta ediyorum.

Göğsümdeki düğüm büküldü ve beni boğdu. Theo'nun vücudu kendi üzerine kıvrılmıştı, bu yüzden yüzünü göremiyordum ama buna ihtiyacım yoktu. Neredeyse acısını ve yıkılmışlığını hissedebiliyordum. Sırlarım onun için çok fazlaydı ve şimdi gerçeği biliyordu.

"Dışarıda mısın?"

"Bratva'da mısın?" yerine sorulabilecek çok daha kolay bir soru. Benden kaçmak için acele etmesine şaşmamalı.

"Yeter," dedim ve tableti elimden ittim. Buna daha fazla bakamazdım. Kalbimi kırıyordu.

"Ne yapacaksın?" Ilya beni inceledi. "Bu bizim için çok kötü."

"Kimseye söylemeyecek."

"Bunu bilmiyorsun. O-"

"Yapmayacak!" Tersledim. "O zalim ya da kindar değil, bizim gibi değil." Theo beni unutmak, gürültülü partiler ve parlak ışıklarla dolu hayatına geri dönmek, gölgelerimi ve karanlığımı geride bırakmak isteyecektir.

Ve ben de onu buna izin verecek kadar sevdim. O oraya aitti, herkesin hayran kalacağı spot ışıklarına. Zaten hiçbir zaman benim olmadı. Ben Bratva'dan ayrılamazdım ve Theo da istese bile asla Bratva'ya katılamazdı.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ayaklarıma baktım. Lanet olsun. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim.

İlya ayağa kalkarken usulca, "Özür dilerim Kolya," dedi.

Evet, ben de üzgündüm. Ama acımasız bir suçlu olarak geçen bir hayattan sonra, zayıflık için zaman olmadığını biliyordum. Kalp ağrısı çekmeye ya da hayatımın farklı olmasını dilemeye zaman yoktu.

Yönetmem gereken bir imparatorluk vardı.

"İtalyanları yattan atalım. Sonra da Münih'e dönelim," dedim İlya'ya. "Çok uzun zamandır uzaktaydık."

Ve belki oradayken unutabilirim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Nikolai

Münih, Almanya
Bir ay sonra

| yerdeki dağınıklığa baktı.

Biri omzuma vurarak beni itti. "O öldü, Nikolai."

Yukarı bakarak bıçağımı İlya'ya uzattım. "Şu çöpü temizle," diye bağırdım adamlarıma. Hızlıca başlarını salladılar, kimse gözlerime tam olarak bakmadı.

Bu seferki özellikle acımasızdı.

Dönüp mahzenden çıktım ve ofisime giden merdivenleri tırmandım. Orada kanı yıkayabilirdim.

"Gittikçe kötüleşiyorsun," diye mırıldanmaya cesaret etti İlya arkamdan. Hiçbir şey söylemedim, sadece merdivenleri çıkmaya devam ettim.

"Bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğini düşünüyorsun?"

Ofisin kapısını açtım ve arkamdan kapatmaya çalıştım. İlya yalnız kalmak isteyebileceğimi umursamadan kapıyı itti. "Siktir git, İlya." diye hırladım.

"Hayır, dostum. Sen mantıklı düşünene kadar kalıyorum."

"Peki hangi sebebi görmeliyim? Daha kârlı olmamız ve düşmanlarımızı daha hızlı bir şekilde yok etmemiz, değil mi? Şikayet ettiğiniz şey bu mu?" Homurdandım ve ellerimi yıkamaya gittim.

Dışarı çıktığımda Ilya hâlâ oradaydı ve beni bekliyordu. Masamın arkasına oturdum ve onu görmezden geldim.

"Kolya," dedi sessizce. "İki hafta önce endişeliydim. Geçen hafta mı? Paniklemişim. Bugün ise dehşete kapıldım."

"Senin için tehlikeli değilim," diye alay ettim.

"Senden korkmuyorum. Senin için korkuyorum." Başını eğdi. "Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca bunu hiç görmemiştim. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun? Sorununun tek çözümü bu mu?"

Telefonumun kilidini açtım ve mesajlarım arasında gezinmeye başladım. "Ben iyiyim. Bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın."

"Pervasısızsın," diye tersledi. "Ve eğer dikkatli olmazsan bir savaş başlatacaksın."

Benim tek düşüncem, "Kimin umurunda?" oldu.

Ne fark ederdi ki? Theo gitmişti, Paris'e dönmüştü. Geçen hafta kendimi kaybettim ve onu internette aradım. Yakın zamanda bir etkinlikte çekilmiş, yorgun ama mutlu görünen fotoğraflarını buldum. Görüntüler kalbime saplanan bir ok gibiydi.

Onu hasta ettim.

Kim olduğumu öğrendiğinde verdiği tepkiyi asla unutamam.

Bu anı beni rahatsız etti.

Onu hâlâ özlüyordum. Sanki onun yokluğunda hayatımdaki tüm neşe çekilip alınmıştı.

"Yıllarca Alman rakiplerimizden şikâyet ettiniz," dedim. "Şimdi onlarla uğraşıyorum ve sen durmamı istiyorsun. Kararını ver, Ilya."

"En son ne zaman uyudun?"

Cevap vermek anlamsızdı. İkimiz de uyumadığımızı biliyorduk. Zihnim yorgunluktan sise dönmüştü, baş ağrısı da sürekli yoldaşımdı.

"Nikolai," dedi usulca. "Bana bak."

Derin bir nefes alarak arkadaşımın bakışlarıyla karşılaştım. Dedi ki, "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Sen benim için bir kardeş gibisin. Senin için seve seve kurşun yerim. Ama öylece durup kendini yok etmeni izleyemem."

"Ben iyiyim. Boşuna endişeleniyorsun."

"Onu özlüyorsun."

"Bana ondan bahsetme," diye hırladım. "Bu beklenen bir şeydi. Ve asla başka bir şey olamazdı, o yüzden kes şunu."

İlya'nın koyu renk gözleri dikkatle yüzümü inceledi. "Eğer dışarı çıkabilseydin, çıkar mıydın?"

Sabırımı zorluyordu. "Oyun oynayacak havada değilim. Kendi tehlikene devam et, Mudak."

"Bu ciddi bir soru. Eğer kardeşlikten ayrılabilseydiniz, ayrılır mıydınız?"

"Bilmece gibi konuşuyorsun. İkimizin de bildiği gibi ayrılmak yok. Kardeşlik ölene kadar bizim hayatımızdır."

İlya duvardaki saate baktı, sonra cep telefonunu kontrol etti. "Ben de böyle söyleyeceğini düşünmüştüm. Umarım beni affedersiniz."

"Seni ne için
affedeyim?" Her şey
göz açıp kapayıncaya
kadar oldu.

Kulakları sağır eden bir ses, ardından bina etrafımızda sarsıldı. Yere savrulmadan önce saklanacak bir yer aramaya, kendimi hazırlamaya fırsatım olmadı. Üstüme bir şey düştü. Masa mı?

Sonra her şey karardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Theo

"D "Yine burada mı uyuyacaksın?" Asistanım Sofia masamın üzerine bir demlik kahve koydu. Çizgileri Buruşuk görünümümü incelerken alnı endişeyle kırışmıştı. "Bunların dün giydiğin kıyafetler olduğuna yemin edebilirim."

Soruyu duymazdan gelerek dizüstü bilgisayarımın ekranındaki takvime kaşlarımı çatarak baktım. "Programımda neden bir prova var? Bu kişiyi hiç duymadım ve artık rastgele müşteriler için prova yapmadığımı biliyorsun."

"Israr etti. Ve onu takviminize eklemem için bana beş bin Euro verdi."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Rüşvet mi alıyorsun? Bu hiç etik değil."

Omuz silkti. "Sipariş ettiği yirmi beş takım elbiseye ek olarak senin ücretini de peşin ödedi. Bir şey değil."

"Ma dai. Seni kovmalıyım," diye homurdandım randevu notlarını açarken. Adamın adı Bay Schmidt'ti, Münihli bir bankacı. Fotoğrafı yok.

"Ama yapmayacaksın, çünkü beni seviyorsun. Ve ben şimdiye kadar sahip olduğun en iyi asistanım."

Ne yazık ki bu doğruydı. "Güvenlik bunu onayladı mı?"

"Evet, tabii ki."

Rahatlamış bir şekilde kahvemi yudumladım. Bir Rus canavarına aşık olduktan ve onu terk ettikten sonra insan çok dikkatli olamıyordu.

İş yerindeki hiç kimse tatilde neler olduğunu bilmiyordu çünkü kırık bir kalbi saklamakta ustaydım. Ofisimde uyumak dışında kendimi toparlıyordum. Sorumluluklarımı yerine getirdim ve her zaman gülümsedim. Hepsinden iyisi, gelecek sezon için yeni tasarımlarım tam anlamıyla ateşliydi ve koleksiyon mükemmel bir şekilde bir araya geliyordu.

Eğer kurtlardan korkuyorsanız, ormana gitmezsiniz.

Artık korkmuyordum, zaten ormana girmiş ve kurttan kaçmıştım. Eleştirmenlerin canı cehenneme. Beni incitemezlerdi, kalıcı bir şekilde incitemezlerdi çünkü Nikolai bunun icabına bakmıştı. Başka kimsenin alabileceği bir şey kalmamıştı.

İçim bomboştu.

Ama hayattaydım ve öyle kalmayı planlıyordum. Paris'e döndükten sonra numaramı değiştirdim ve üst düzey bir güvenlik firması tuttum. Artık ofisimin ve evimin etrafında kameralar vardı. İnsanların içinde omzumun üzerinden bakıyor ve tüm etkinlik davetlerini reddediyordum. Nadiren eve gidiyordum, orada düşünmek için çok fazla zamanım oluyordu.

Nikolai'nin rüyalarımın musallat olması yeterince kötüydü. Günlerimi de mahvetmesine ihtiyacım yoktu.

Sonraki birkaç saat boyunca iş beni meşgul etti. Üreticilerle görüşmeler, üretim tasarımcıları ve tasarım ekibimle toplantılar vardı. Paris Moda Haftası'na sadece iki hafta vardı ama benim durmak bilmeyen tempom sayesinde programın önündeydik.

Bazı kumaş örneklerine bakarken Sofia, "Provanız burada," dedi. "Onu üst kattaki küçük stüdyoya yerleştirdim."

"Bu sonuncusu Sofia," dedim iç çekerek. "Sana ne ödedikleri önemli değil."

Ellerini havaya kaldırdı. "Anlaşıldı. Eğer yardımı olacaksa, çok yakışıklı biri."

Hayır, olmadı. Şu anda erkeklerle ilgilenmiyordum. "Not almak için benimle geliyorsun."

Tabletini aldıktan sonra küçük stüdyoya yöneldik. Kapıyı önce ben ittim, sonra olduğum yerde durdum.

Nikolai.

Aman Tanrım. Nikolai buradaydı, stüdyomdaydı. Uzun boylu ve genişti, tanıdık karanlık yüz hatları sıcak güneş ışığıyla yıkanıyordu. Çenesi daha keskin, elmacık kemikleri daha belirgindi. Kilo mu vermişti?

Sonra yüzündeki çizikleri fark ettim. Yaralandı mı? Bratva işi kötü mü gitti?

Dönerek Sofia'nın girememesi için kapıyı kapattım. "Gidebilirsin. Ben bu işi hallettim."

Başını eğdi ama itiraz etmedi. "Aşağıda görüşürüz."

O gittiğinde derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. Bildiğini belli etme. "Nikolai."

"Merhaba, Solnyshko."

Dio mio, o derin sert ses. Derimin altına ve kemiklerime kadar işledi. Yüzümü asmamak için mücadele ettim. "Bu bir sürpriz."

"Seni görmek zorundaydım."

"Neden?"

Onun büyük çerçeve gül ve düştü üzerinde a ağır iç çekmek. "Özür dilemek için."

"Ne için?"

"Numara yapmana gerek yok. Bildiğini biliyorum."

Kalbim güm güm atmaya başladı, sanki bir organ göğsümden zorla çıkmaya çalışıyormuş gibi hızla atıyordu. Bu o muydu? Beni susturmak, sırrının asla ortaya çıkmamasını sağlamak için mi buradaydı?

Yine de aptalı oynadım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Yatın her yerinde video kameralar var."

Merda. Bunu neden fark etmemiştim? Belli ki beni ofisinin kapısının dışında gizlice dinlerken görmüştü. Şimdi ne yapacaktı? Midem sıkıştı.

Beni öldürmek için buradaysa, işini kolaylaştırmazdım.

"Bana öyle bakma," dedi sessizce. "Ne gibi?"

"Sanki sana zarar verebilirmişim gibi." Sessiz kaldığımda bir elini yüzünde gezdirdi. "Sana zarar vermeyeceğim, Theo. Veremem. Önce iki elimi kesmeyi tercih ederim."

Bu yemine rağmen, "Sırrını kimseye söylemeyeceğim" demek için acele ettim.

"Biliyorum."

Öyle mi yaptı? Beni korkutmak için burada olduğunu düşünmüştüm. Beni korkutup susturmak için. "O zaman neden buradasın?"

"Seni görmem gerekiyordu. Son beş haftadır perişan haldeydim. I" Sanki bu konuşma acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Seni özledim."

"Gelmemeliydin. Bu ikimiz için de çok riskli." "Seni incittiğimi biliyorum. Çok üzgünüm, Theo. Eğer olsaydı başka bir şekilde-"

"Başka bir yol daha vardı," diye hatırlattım ona. "Bana karşı dürüst olabilirdin."

"İmkânsız!" Neredeyse bağıracaktı, sonra sesini yumuşattı. "Ve nedenini biliyorsun. Bu benim için ölüm demektir. Ve sana söyleseydim, bırak yatımda iki hafta geçirmeyi, otelimde bir gece geçirmeyi bile asla kabul etmezdim."

"Yani yalan söyledin."

"Asla yalan söylemedim. Sadece ne iş yaptığımı sana hiç söylemedim."

"Bu da ihmalden kaynaklanan bir yalan."

"Ve sen hiç sormadın," diye devam etti. "Silahlar ve yat varken, şüphelenmek zorundaydınız. Yine de hiç sorgulamadınız."

"Yani cinayet ve insan kaçakçılığı konularını gelişigüzel bir şekilde konuşmaya dahil etmediğim için ben mi hatalıyım?"

"Hayır." Başını eğdi ve gözlerini duvara dikti. "Ve ben hiçbir zaman et satmadım."

Bunu duymak beni rahatlatmıştı ama sonuçta bir önemi yoktu. "Buraya gelerek vaktini boşa harcadın. İşimiz bitti."

"Hayır."

Çenem düştü. "Buna sen karar veremezsin Nikolai. Açıkça yaşamakta özgür değilsin ve ben hayatımın geri kalanında otel odalarında ve yatlarda saklanmayı reddediyorum. Bir daha asla dolaba geri dönmeyeceğim."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum."

"Öyle mi? O zaman ne öneriyorsun? Bratva'ya katılmak için hayatımdan vaz mı geçeyim? Çünkü bu asla olmayacak."

Takım elbisesinin içine uzandı ve katlanmış bir gazete çıkardı. Gazeteyi ayaklarımın dibine yere fırlattı. Başlık Rusça'ydı ve üzerinde yaşlı bir adamın grenli bir fotoğrafı vardı. "Nedir bu?"

"Ölüm ilanım." Çenesini hikâyeye doğru eğdi. "Nikolai Kuznetsov öldü."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nikolai

| Sevdiğim adamın bu haberi sindirmesini izledim. Theo gazeteye sert bir şekilde baktı, sanki mektupları bekliyormuş gibi

Kendilerini okuyabileceği bir şeye yeniden düzenlerler.

Dar bir kot pantolon, botlar ve yırtık bir tişört giymişti ve çok iyi görünüyordu. Saçları daha uzundu, alnından geriye doğru kaymıştı ve gözlerinin altında derin halkalar vardı. Acaba benim yüzümden mi diye düşündüm.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu.

"Hayır. Şaka değil." Bombalamadan sonra bana yeni bir kimlik yaratmak için çok çaba sarf edilmiş ve planlama yapılmıştı. Bunun işe yaraması için Bratva'nın benim öldüğüme inanması gerekiyordu.

Ama geri dönüş yoktu. Ilya bunu benim için yapmıştı, kan dışında her şeyiyle kardeşim. Bilincim yerine geldikten sonra bana bir seçenek sunmuştu. Nikolai Kuznetsov'un öldüğünü ilan edecek ve özgür bir hayat yaşayacaktım ... ya da pakhan olarak hizmet etmeye devam edecek ve Theo'yla tanıştığımı unutacaktım.

Seçim yapmak kolaydı.

Mutluluk için bir şansım vardı, şimdiye kadar tanıdığım en harika adamla bir hayat. Onu seviyordum ve buna

değerdi.

Theo'nun yanımda olması için pozisyonumdan, kardeşliğimden, her şeyden vazgeçtim.

Ayrıca, Bratva'nın dokunamayacağı yerlerde zulalanmış, bir insanın ihtiyaç duyacağı tüm paraya sahiptim. Öyleyse neden kendimi sefalet dolu bir hayata teslim ediyordum? Yalnızlığa? Her şeyden çok istediğim adamı bulmuş ve birlikte sahip olabileceğimiz mutlu geleceğin bir parçasını deneyimlemiştim.

Ne bekliyordum ki?

Hemen bir plan yaptık ve bombalama olayını kaçışım için bir kılıf olarak kullandık. Artık hafif bir Rus aksanına sahip Münihli zengin bir bankacıydım. İlk defa önümde bir yol görebiliyordum. Bir çıkış yolu.

Ve Theo bana katılmayı kabul edene kadar pes etmeyecektim.

Kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "Bratva'dan ayrıldınız mı?" "Bir bakıma. İstifa edemezdim, bu yüzden bunu kullandım.

sahte ölümüm için bombalama." "Neden?"

"Senin için. Senin için ölü numarası yaptım. Ilya bana yardım etti." Hiçbir şey söylemedi. Bu iyiye işaret değil.

Panik göğsümde yükseldi ve devam ettim. "Seni özledim. Seninle olmak istiyorum."

"Ve bunun bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Sen bunu istiyorsun diye ben de mi isteyeceğim?"

"Hayır, tabii ki değil."

Kâğıdı almak için eğildi ve ona baktı. "Bu inanılmaz. Senden bunu benim için yapmanı istemedim. Burada kendi hayatım var. Seninle kaçamam."

"Kimse kaçmıyor," dedim sakince. "Ilya pakhan olarak görevi devraldı. Hayatta olduğumu sadece o biliyor. Bu bir sır olarak kalacak."

"Filmlerde görmüştüm. Mafya, Bratva insanların ayrılmasına izin vermez. Saklanmalısın. Birileri seni görecektir."

"İstersen sakal bırakabilirim. Ayrıca kimse beni tanımaz. Bratva pakhanlar pek ünlü sayılmazlar.

İnternette arama yaparken benim hakkımda herhangi bir bilgi bulabildiniz mi?"

"Hayır. Ama Giulio ve Alessio sizi tanıyordu. Yani tam bir gizem değilsin."

"Ricci Minsk'te bir ortağını takip ediyordu. Bu ortağım la nadiren yüz yüze görüşmek gibi bir hata yaptım ve suikastçı beni gördü. Ama Alessandro Ricci gibisi pek yoktur."

"Ve kimsenin bunu sorgulamayacağını mı düşünüyorsun?" Kağıdı havaya kaldırdı.

"Hayır." Bana inanmamış gibi görünüyordu, ben de devam ettim. "Herkes bunun Nikolai Kuznetsov olduğuna inanacak."

"Peki ya emrindeki adamlar? Neye benzediğini biliyorlardı."

"Yetki Ilya'da ve beni o koruyacak. Adamlarım artık ona sadık." Bana bakmaya devam edince elimi kalbimin üzerine koydum. "Senin için güvenli olduğundan yüzde yüz emin olmasaydım buraya gelip hayatını riske atmazdım."

"Peki ya geride bırakacağın hayat?" diye sordu Theo. "Güçten, paradan, -Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum- işin avantajlarından nasıl vazgeçeceksin?"

"Anlamıyorsunuz. Uzun zaman önce genç bir adamken hayatımı geride bıraktım ve asla gerçekte olduğum kişi olamayacağımı fark ettim. Bu benim hayatımı geri alma şansım. Bunu görmeme yardım ettin. Bu benim mutlu olmam için bir şans. Seninle birlikte."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Neden bana söylemedin?"

"İkimizi de korumaya çalışıyordum. Birkaç hafta sevişiriz, sonra da Paris'e dönersin diye düşünmüştüm."

"Evet, Giulio'ya ne dediğini duydum." Sesini alçaltarak korkunç bir Rus aksanı yaptı. "'Gelecek hafta Paris'e dönecek, hiçbir şeyden haberi yok.'"

Tenim ısındı. Bunu duymuş olmasından nefret ediyordum. "Denedim. Senden vazgeçmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ama bilmiyordum ki

Sensiz olmanın nasıl bir his olduğunu, ne kadar sefil olacağını. Seni özlüyorum, Solnyshko."

Theo alt dudağını ısırды ve camdan dışarı baktı, gözleri şüpheyle cam gibiydi. Onu üzmüş müydüm?

Bu düşünceye dayanamadım.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, neredeyse burun buruna gelene kadar durmadım. Bu muhteşem adama baktım, uzuvlarım onu hissetme, onu rahatlatma ihtiyacıyla titreyordu. "Sana dokunabilir miyim?"

Başıyla küçük bir selam verdi, ben de tek parmağımla yanağının pürüzsüz derisini okşadım. Titredi ve bu küçük hareket bana umut verdi. Onu hâlâ bu kadar güçlü bir şekilde etkiliyor olmam iyiye işaretti, değil mi?

"Bunu anlamıyorum," diye fısıldadı. "Birbirimizi ateşli bir dakikadır tanıyoruz. Peki sensiz olmak neden bu kadar canımı yakıyor?"

"Hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmeniz gereken kişiyi bulduğunuzda zamanın bir önemi kalmaz. Sen benim için o kişisin." Onca gizlilikten sonra ona gerçeği borçluydum. Derin bir nefes aldım. "Ben sana aşığım."

Boğazımın kenarında kaybolmadan önce harap olmuş yüzüne kısa bir bakış attım. Kollarını bana doladı ama bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildim. Paniğim artmaya başladığında ona sıkıca sarıldım, nefesimi içime çektim. Bu o muydu? Onu yalnız bırakmamı söyleyecek miydi? Onu geri kazanmak için yeterince şey yapmamış mıydım?

Daha fazla ne yapabileceğimden emin değildim.

"Sana daha fazla zaman verebilirim," diye mırıldandım. "Hazır olmadığını ve seni incittiğimi biliyorum. Ama vazgeçmeyeceğim. Paris'te kalacağım ve-"

"Nic, dur. Daha fazla zamana ihtiyacım yok." Alnını yanağıma yaslamak için yana kaydı. "Sanırım ben de sana aşığım. Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim, sanki birbirimize bağlıymışız gibi. Sanki beni herkesten daha iyi anlıyormuşsun gibi. Sensiz kendimi kaybettim, mon grand."

Mutluluk içime işledi ve daha fazla dayanamadım. Onu öpmek için yanıp tutuşarak dudaklarımızı birbirine bastırdım. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını açarak beni içeri aldı ve ben de bundan sonuna kadar faydalandım. Dilim onunkine sürtündü, tadına baktı ve kıvrıldı ve açgözlü ellerimi dokunabildiğim her yerinde gezdirdim, kendimi onun hissiyle yeniden tanıştırdım. Kahretsin, bunu özlemiştim.

Geri çekildi ama hâlâ omuzlarımı tutuyordu. "Sırları sevmem."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Artık aramızda hiçbir sır yok, asla. Ve seni bir daha asla saklamayacağım. Senin yanında olmaktan gurur duyuyorum."

Gözleri yumuşarken ağzı çarpıldı. "Ve yanımda olmanızdan gurur duyuyorum, Münihli Bay Schmidt. Yine de kimsenin bunun gerçekten adınız olduğuna inanacağından emin değilim."

"Neye inandıkları umurumda değil. Ayrıca, herkes bana odaklanamayacak kadar sana bakmakla meşgul olacak."

"Senin için kıyafet tasarlamama izin verersen olmaz," dedi avuçlarını omuzlarımda gezdirerek. "Hayata geçirilmeyi bekleyen dev bir boş tuval gibisin."

Onu tekrar öpmek için başımı eğerken gülümsedim. "Hayır, değilim. Tanıştığımız anda beni hayata döndürdün, Solnyshko."

Nefesi kesildi ve parmakları üzerimde sıkılaştı. "Mon dieu, ne şiir ama. Böyle devam edersen Brontë'nin kadın kahramanlarından biri gibi bayılabilirim."

"Brontë kim?"

Gücenmiş bir şekilde bana baktı. "Mon grand! Austen ve Brontë gibi klasikleri okumadın mı? Heathcliff? Darcy?" Kaşlarını çatıp başımı salladığımda Theo'nun ifadesi sinsileşti. "Size öğretecek çok şeyim var Bay Schmidt."

Ağzını sertçe öptüm. "Ve her dakikasını iple çekiyorum."

EPILOG

Theo

Haziran, Neredeyse Bir Yıl
Sonra Paris Moda Haftası

| Harikaydı.
Harika olduğunu biliyordum. Şimdiye kadar tasarladığım en iyi koleksiyonu.

Yine de gösterinin sonunda dışarı çıktığımda herkesin ayağa kalkıp tezahürat yapmasını beklemiyordum.

Boğazıma bir yumru oturdu. Onca emeğimin karşılığı olan bu onay, asla hafife almadığım bir şeydi.

Ama benim için dünyadaki her şeyden daha önemli olan bir kişinin onayı vardı. Hemen onu aradım, hayatımın aşkını.

Nic.

Artık Nicholas Schmidt adını kullanıyordu, sakalları yüzünü kapatıyordu ama o parlak mavi gözleri nerede görsem tanırdım. Onu ayağa kalkmış, yüksek sesle alkışlarken buldum. Gülümsedim ve elimi kalbimin üzerine koydum.

O da aynısını yaptı.

Odanın dört bir yanından telefonlar bize çevrilmişti ama umurumda değildi. Cazzo, bu adamı sevdim.

Modeller etrafımı sarmış, herkesle birlikte beni alkışlıyorlardı. Eğildim ve kalabalığa el salladım. Sonra sahneden indik ve perdenin arkasına geçtik. Kutlama sırasında personelimle birlikte her bir modele sarıldım ve öptüm. Bu koleksiyon gerçek bir aşk emeğiydi.

Bello e Brutto.

Parçalar cesur, çirkin ama zarifti ve cinsiyet kimliğine ilişkin modası geçmiş fikirlerin çizgilerini bulanıklaştırarak yeni bir şeye dönüştürüyordu. Geçmişte erkekler için tasarlamıştım ama bu herkes tarafından giyilebilecek bir koleksiyondur.

"Bu harikaydı. Şimdiye kadarki en iyiniz!" dedi makyaj sanatçılarından biri yanağımı öperken. "Bravo, Signore Barella!"

"Grazie, grazie."

Elime bir kadeh şampanya tutuşturuldu. Kadeh kaldırdık ve kutlama yaptık, ardından ünlüler ve moda endüstrisinin seçkinleri geldikçe modeller ve personel dağılmaya başladı. Ödüllü bir filmin yıldızı ile sohbet ettim, ardından bir gazete editörü geldi. Bir blogger, ünlü bir şef. Bu böyle sürüp gitti ve ben de ilgiyi içime çektim.

Ne de olsa ben bir Aslan burcuydum.

Kısa süre sonra kalabalık azaldı ve onu görebildim, odanın kenarında beni bekliyordu. Asla sözümü kesmedi ya da araya girmede. Benim spot ışıkları altında durmama izin verdi ve ben de onu bu yüzden sevdim. Her yönden destekleyiciydi, korkularımı yenmeme yardım eden kurdumdu.

Bratva'dan sonraki hayat da adamımla aynı fikirdeydi. Bugünlerde kâbuslar nadiren görülüyordu ve o daha rahattı. Daha mutluydu. Artık bir iş adamıydı, LGBTQ+ gençlere ve sorunlu gençlere yönelik birkaç hayır kurumunun sessiz ortağıydı. Birlikte, imkanları kısıtlı çocukları ücretsiz moda tasarımı eğitimine göndermek için bir vakıf kuruyorduk.

Bir partnerde istediğim her şey onda vardı.

Ama o anda yalnız değildi. Yanında iki adam duruyordu ve hepsi bana bakıyordu.

Şampanyamı bitirip boş kadehi masaya koyarken kaşlarımı çattım. Adamları tanıdım elbette. Ve ikisini de görmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Leo, hatırladın mı? Sadakatimize karşılık verilmemesinden hoşlanmıyorduk.

Nic sanki çırpınışımlı fark etmiş gibi adamları bana doğru yönlendirdi. Kimin gördüğünü umursamadan beni dudaklarımdan öptü. "Ya tebya lyublyu. Harikaydı."

Ben de ona Rusça seni seviyorum diye mırıldandım. Son birkaç aydır bana ana dilini öğretiyordu.

Sonra Giulio ve Alessio ile karşılaştım. İkisi de İspanyol güneşinden bronzlaşmış görünüyordu. Nic'ten artık başarılı birer gangster olduklarını ve Malaga'daki suç dünyasını kontrol ettiklerini biliyordum. "Bu bir sürpriz," dedim sertçe. Yanaklarını öpmek için hamle yapmadım, bir İtalyan için ağır bir hakaretti bu.

Giulio'nun kaşları mutsuzlukla çatıldı. "Amico. Tebrikler." Kabalığımı umursamadan omuzlarımı kavradı ve her iki yanağını da öptü. "Senin adına çok mutluyum, Theo. Gerçekten."

"Grazie," diye mırıldandım.

Alessio hiçbir şey söylemedi ama bunu beklemiyordum. Toplum içinde paranoyaktı ve ragazzo'suna yönelik tehditlere karşı tetikteydi.

Giulio iç çekti ama beni bırakmadı. "Özür dilerim. Beni affetmen için daha kaç kez özür dilemem gerekiyor?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Size kızgın değilim, Don Ravazzani."

"Theo," diye uyardı Nic, ses tonundan beni hayal kırıklığına uğrattığı anlaşılıyordu. Şaşırmamıştım. Nic bir süredir Giulio'yla aramızdaki kırılan çitleri onarmaya çalışıyordu.

Giulio ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim, Nic," dedi. "Ve nasıl olduğunu anlıyorum

güvendiğiniz biri tarafından yalan söylendiğini hissediyor. Bu benim hak ettiğimden daha azı değil."

"Bu saçmalık." Nic beni yanına çekti, kolunu belime doladı. "Artık mutluyuz," diye fısıldadı şakağıma doğru. "Seni asla incitmeyeceğimi, seni sevdiğimi biliyordu. Onu cezalandırmaya devam etme, Solnyshko."

"Ama-"

"Aması yok. Bu artık sona eriyor. Neredeyse bir yıl oldu ve sen onu özölüyorun."

"Ah?" Giulio yüzünde bir gülümseme ifadesiyle eğildi. "Bana daha fazlasını anlat."

"Biraz," diye açıklığa kavuşturdum, bunun kafasına girmesine izin vermeden önce. "Seni çok az özölüyorum." Başparmağımlı ve işaret parmağımlı kaldırarak aralarındaki en küçük hava şeridini gösterdim.

"Cazzata, senin deyişinle," diye ekledi Nic. "Dürüst ol."

"Peki. Arkadaşlığımızı özölüyorum," dedim Giulio'ya.

"Ama ben

hala incinmiş ve kızgın."

"Biliyorum. Tekrar özür dilerim. Sizi uyarmalıydım ama ona karşı ne hissettiğinizi anlayabiliyordum. Ve eğer karşılık görmeseydin, yardıma ihtiyacın olsaydı müdahale ederdik. Bunca zaman seni takip ettik."

Bu benim için yeni

bir şeydi. "Öyle mi?"

Giulio Alessio'ya baktı, o da başıyla onayladı. "Paris'te bir arkadaşım var," dedi suikastçı sessizce. "Bize rapor veriyor."

Nic'e baktım. "Bunu biliyor muydun?"

"Elbette." Alınmış görünüyordu. "Konu sizin güvenliğiniz olduğunda her şeyi fark ederim."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü kimin sorumlu olduğunu ve gereksiz olmasına rağmen bunu neden yaptıklarını biliyordum." Başparmağı yatıştırıcı bir şekilde sırtımın alt kısmında gezindi. "Affetmenin zamanı geldi, Luchik."

"Neden?" Huysuzluk ediyordum ve bunun farkındaydım. Ama elimde değildi.

Nic'in ağızı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü yakında seninle evlenmeyi planlıyorum ve bir sağdıca ihtiyacın olabilir."

Dudaklarım titrek bir nefesle aralandı. İlk kez evlilikten söz ediyorduk. Başka bir erkeği asla istemediğimi biliyordum ama Nic daha önce ömür boyu sürecektir bir bağlılıktan söz etmemiştir. "Yakında mı dedin?" Hırıltıyla sordum.

"Yakında," dedi, parmakları beni daha da yakınlaştırmak için etime bastırıyordu. Dudaklarını alnıma bastırdı. "Beni mutlu ediyorsun, Theo. Benim için başka kimse yok."

Bu gün daha mükemmel olabilir miydi?

Göğsümde kelekler uçuşurken Nic'in haklı olduğunu anladım. Giulio'yu ve arkadaşlığımızı özlemiştim. Bir hata yapmış ve bunun için özür dilemişti. Onu affedemeyecek kadar küçük ve önemsiz miydim?

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Giulio'ya "Seni affediyorum," dedim.

"Çok şükür!" diye haykırdı arkadaşım beni kucaklamak için kendine çekmeden önce. Birkaç kez sırtını sıvazladım ama Giulio beni bırakmaya niyetli değildi. "Ti voglio bene," diye fısıldadı, aile ve arkadaşlar arasında kullanılan bir sevgi sözcüğüydü bu.

"Ti voglio bene," diye tekrarladım ve sonunda beni serbest bıraktı.

Alessio ve Nic rahatlamış görünüyorlardı.

Giulio'ya en tatlı gülümsememi verdim. "Bunu bana nasıl telafi edebileceğini biliyor musun?"

Giulio'nun ağızında küçük çizgiler belirirken yüz ifadesine endişe sinmişti. "Neredeyse sormaya korkuyorum ama nasıl?"

"Planlamam gereken bir düğün var ve Siderno'daki Ravazzani malikanesi mükemmel bir yer olacaktır."

Giulio'nun çenesi düşerken, Alessio'nun sesi sanki boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Kendine geldiğinde Giulio gülmeye başladı. "Babama bir sakıncası olup olmadığını soracağım. Eğer kabul ederse, tabii ki. Ama İspanya da güzeldir, amico. Suyun hemen üzerinde büyük bir evimiz var."

"Ne kadar büyük?" Ben sordum.
"Gelin ve kendi gözlerinizle görün."

Elimi Nic'in karnına koyarak yüzünü görebilmek için
arkama yaslandım. "Tatile hazır mısın, mon grand?"

Alnımdan öptü, dudakları sıcak ve yumuşaktı. "Sen
nereye gidersen ben de oraya giderim. Her zaman."

TEŞEKKÜRLER

MAFYA ŞEYTANI'nı okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu seri kelimenin tam anlamıyla hayatımı değiştirdi, bu yüzden her birinize gerçekten minnettarım!

Ve hey, eğer isterseniz, bitirdikten sonra [dürüst bir eleştiri](#) yapmak isterim.

Unutmayın, bonus içerik, kitap haberleri, ürün bağlantıları ve daha fazlası için haber [bültenime](#) katılın!

Birçok el bu kitapların parlamasına yardımcı oldu. Peter Senftleben'e editörlüğü için ve RBA Designs'dan Letitia'ya seksi kapaklar için teşekkür ederim. Diana Quincy çok fazla övgüyü hak ediyor, çünkü her zaman önce kitaplarımı okuyor ve dağınıklığı çözmeme yardımcı oluyor.

Yazarlık hayatımın kaosa o kadar çok insan yardım ediyor ki, hepsine burada hakkıyla teşekkür etmem mümkün değil. Ancak Nicole işlerin sorunsuz yürümesini sağlayan ve yazmaya odaklanmamı sağlayan kraliçe. Yaptığı her şey için ona minnettarım!

Bu kitaplarda, yemekte, çamaşırdaki ve yazmamı mümkün kılan daha binlerce şeyde bana yardımcı olan biricik Paparino'm olmasaydı ben bir hiç olurdum. Ti amo, bebeğim.

Yakında daha fazla kitap
geliyor! xox,
Mila

YAZAR HAKKINDA

Mila Finelli, USA Today çoksatan tarih yazarı Joanna Shupe'nin yıllardır hayalini kurduğu kirli mafya krallarını nihayet yazmaya karar veren karanlık çağdaş takma adıdır. Kahve, seyahat ve kötü adamlarla ilgili kitaplara bağımlı.

İmzalı kitaplar, ürünler, haberler ve daha fazlası için Mila'nın milafinelli.com adresindeki web sitesini ziyaret edin. [Facebook](#)'ta Mila's Famiglia'ya katılın!

Daha fazla Fausto ister misin?

Mila'nın [haber bültenine](#) kaydolun ve ÜCRETSİZ Fausto & Frankie bonus hikayesine sahip olun!



AYRICA MILA FINELLI TARAFINDAN

İTALYA KRALLARI SERİSİ

MAFYA METRESİ

MAFYA SEVGİLİSİ

MAFYA DELİSİ MAFYA

HEDEFİ

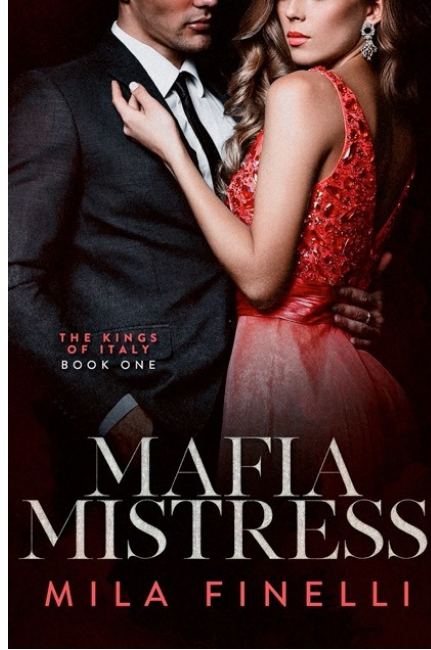
MAFYA ŞEYTANI

MAFYA BAKİRESİ

—

İtalya'nın Kralları serisinin 1. Kitabı Mafia
Mistress ile en baştan başlayın!

MAFYA MİSTRESİ



FAUSTO

Ben karanlığım, yasadışı imparatorluğu dünyanın dört bir yanına uzanan adamım.
Gücü korumak için yapılması gerekenlere pek kimse cesaret edemez ama ben ederim.

Ve her zaman istediğimi alırım.

Oğlumun nişanlısı da dahil.

O artık benim ve Francesca'yı uygun gördüğüm her şekilde kullanacağım. O benim sapkın arzularım için mükemmel bir eşleşme ve onu yakınımda, hazır ve bekliyor tutacağım.

Atın.

Her fırsatta bana karşı çıksa bile.

FRANCESCA

Kaçırıldım ve İtalya'da esir tutuldum, bir mafya kralının tek varisi için gelin oldum.

Ama ben masum değilim ve beni hiç hayal etmediğim günahkâr yollarla cezbeden kralın ta kendisi - il Diavolo denen adam -. Fausto'nun kötülüğü beni içine çekiyor, gücü bir uyuşturucu gibi. Ve şeytan beni istediğine karar verdiğinde, ona direnmek için çaresizim - bu kendimi ona bedenlen ve ruhen teslim etmek anlamına gelse bile.

Beni kontrol edebileceğini düşünüyor olabilir, ama bu kral gerçek patronun kim olduğunu öğrenmek üzere.

[MAFYA MİSTRESİ](#) e-Kitap, Basılı ve Sesli olarak mevcuttur.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.